НАРОДНА АРМІЯ

14 липня, 2016

#27 (5456)

ГРАНАТОМЕТНИКОМ ЧИ КОМАНДИРОМ БМП ТЕПЕР МОЖЕ БУТИ І ЖІНКА

Зміни у військовому законодавстві дозволяють жінкам в одностроях обіймати посади не тільки зв'язківців та кухарів, але й снайперів, гранатометників…

стор. 3

Президент України Петро Порошенко і Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг під час спільної прес-конференції

ПІДСУМКИ САМІТУ НАТО:

ПІДСИЛЕННЯ СХІДНОГО ФЛАНГУ ТА КОМПЛЕКСНИЙ ПАКЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

На саміті Альянсу у Варшаві було твердо наголошено: Крим — український, Росія воює на Донбасі, Україна — особливий партнер, альтернативи Мінським угодам немає

Попри те, що Україна не є членом НАТО, на саміті у Варшаві її приймали на вищому рівні. Україна — єдина країна-партнер Альянсу, з якою провели окрему зустріч. За результатами зустрічі зроблено спільну заяву Комісії НАТО-Україна

стор. 4-5

ПРАГНЕННЯ МИРУ ПО-КРЕМЛІВСЬКИ,

або Про причини активізації проросійських бойовиків на Донбасі

стор. 6

ОДИН ДЕНЬ НА МЕЖІ «РУССКОГО МИРА»

Наш кореспондент провів одну добу на взводному опорному пункті в районі Троїцького

стор. 7

БІЛЬШЕ РЕСУРСІВ — ВИЩА БОЄЗДАТНІСТЬ,

або Про деякі красномовні показники збільшення ресурсного забезпечення підготовки військ та її інтенсивності у Збройних Силах України

стор. 8

МІНОБОРОНИ ВЗЯЛО НА «ОЗБРОЄННЯ» «PROZORRO»

Проведення публічних і прозорих закупівель на електронних майданчиках дозволило зекономити мільйони гривень. Оборонне відомство першим запровадило електронні торги для здійснення державних закупівель

стор. 9

КОМВЗВОДУ ВРЯТУВАВ 7 БІЙЦІВ

Лікарі давали мінімальні шанси на його одужання, з огляду на важкість поранень. Але він вижив, став на ноги і повернувся до строю…

стор. 11

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ СТАЛА КРОКОМ ДО ЇЇ РЕАЛЬНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

стор. 12

АН-178 У НЕБІ НАД ВЕЛИКОБРИТАНІЄЮ

Україна бере участь у Міжнародному авіакосмічному салоні Фарнборо-2016

стор. 16

УКРАЇНУ В БРАЗИЛІЇ ПРЕДСТАВЛЯТЬ ТИТУЛОВАНІ «МУШКЕТЕРИ»

Цього разу під час підготовки до Олімпійських ігор наші армійські фехтувальники, які складають основу національної команди, не знали проблем з фінансуванням

стор. 21

КАНАДА СТОЇТЬ ПЛІЧ-О-ПЛІЧ З УКРАЇНОЮ

У ПРОВЕДЕННІ РЕФОРМ ТА ЗАХИСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ

Президент України Петро Порошенко і канадський Прем'єр-міністр Джастін Трюдо

За результатами зустрічі з канадським Прем'єр-міністром Джастіном Трюдо Президент України Петро Порошенко зазначив, що Канада й особисто очільник канадського уряду є справжніми друзями України. Він підкреслив, що дружні відносини між країнами базуються на спільних цінностях, демократії, повазі до свобод громадян, верховенстві права, непорушності кордонів та територіальної цілісності держав.

Петро Порошенко нагадав, що Канада була першою державою, яка визнала незалежність України в грудні 1991 року. «З цього часу наші країни поєднані дружніми та партнерськими відносинами. Незважаючи на відстань, ми завжди відчуваємо, що Канада стоїть з нами пліч-о-пліч у питаннях реформування та захисту суверенітету, територіальної цілісності й незалежності нашої держави», — наголосив він під час прес-конференції, йдеться на сайті Президента.

КАНАДА БУЛА ПЕРШОЮ ДЕРЖАВОЮ, ЯКА ВИЗНАЛА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ В ГРУДНІ 1991 РОКУ. ОДРАЗУ ПІСЛЯ АНЕКСІЇ КРИМУ КАНАДА ЗАПРОВАДИЛА САНКЦІЇ ПРОТИ РФ

Глава Української держави подякував Канаді за фінансову, гуманітарну та політичну допомогу, надану протягом останніх двох років, які були одними з найтяжчих в історії України: «Українці мали можливість ще раз пересвідчитись — Канада для нас не просто особливий партнер, а й справжній друг, який не залишає і не залишить Україну у важкій ситуації». Президент нагадав, що одразу після незаконної анексії Росією Кримського півострова Канада запровадила санкції проти РФ, а пізніше ухвалила додатковий пакет обмежувальних заходів. Петро Порошенко підкреслив, що це важливо для мотивації російського агресора щодо повної імплементації Мінських домовленостей та деокупації Криму. Окрім того, на міжнародних зустрічах, зокрема G7 і саміті НАТО, Канада публічно наголошує на необхідності протидії агресії РФ.

Своєю чергою Джастін Трюдо запевнив, що його країна уважно стежить за розвитком ситуації на Донбасі та процесом реалізації Мінських домовленостей: «Ще раз хочу наголосити, що Канада твердо стоїть пліч-о-пліч з Україною, реагуючи на незаконну анексію Росією Криму та на те, що відбувається на Сході України». Канадський Прем'єр-міністр також підкреслив, що Канада залишається партнером у захисті суверенітету та територіальної цілісності України.

Джастін Трюдо відзначив, що Україна зробила надзвичайно важливі кроки для виконання Мінських домовленостей. «З точки зору втілення безпекового компонента Мінських угод, Росія поки що не є позитивним партнером», — сказав він і висловив переконання у необхідності забезпечення міжнародної єдності та тиску на Росію для спонукання її до виконання Мінських домовленостей.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ОФІЦІЙНО

Верховна Рада України ухвалила Закон «Про внесення змін до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу». Зокрема, законодавчим актом надано право військовослужбовцям, які вже уклали контракти зі Збройними Силами України під час дії особливого періоду на період до закінчення особливого періоду або до оголошення рішення про демобілізацію, переукласти контракт строком на 6–12 місяців або, у разі наявності вислуги не менше 18 місяців військової служби, звільнитись.

ПАРЛАМЕНТ ПРОПОНУЄ СТВОРИТИ БАЗУ ДНК ВІЙСЬКОВИХ

Народні депутати підтримали у першому читанні законопроект «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо генетичної ідентифікації військовослужбовців».

Законопроектом пропонується зобов'язати державу забезпечити гарантоване встановлення особи військовослужбовця за допомогою методів генетичної ідентифікації біологічного матеріалу, що містить ДНК особи, та створити базу даних ДНК військовослужбовців. Ця база повинна містити дані ДНК військовослужбовців, які при проходженні військово-лікарської комісії перед вступом на військову службу висловили згоду на їх збір, обробку і зберігання, йдеться на сайті Верховної Ради України.

Головна мета законопроекту — посилення гарантій дотримання прав і забезпечення соціального та правового захисту військовослужбовців та членів їхніх сімей.

Як зазначається у пояснювальній записці до документа, цей законопроект готувався з урахуванням практичних потреб військовослужбовців, членів їхніх родин, правоохоронних органів, закладів охорони здоров'я тощо. Він має на меті удосконалити чинне законодавство, зменшити бюрократичні та інші перепони при встановленні особи військовослужбовця.

Збір даних ДНК осіб, які вступають на військову службу, має відбуватися за допомогою неінвазивних методів, тобто з волосяних цибулин, крові та слини.

Для військовослужбовців, які відмовилися від надання біологічного матеріалу із зразками ДНК, у разі необхідності в майбутньому встановлення їхньої особи, передбачено застосування аналізу ДНК військовослужбовця для перевірки на відповідність зразкам, наданим його біологічними родичами.

ПОВЕРНЕННЯ КРИМУ ДО СКЛАДУ УКРАЇНИ — СПРАВА ВСЬОГО СВІТУ

Президент Петро Порошенко відвідав прем'єрний показ документального фільму «Крим. Спротив», який висвітлює хроніку окупації українського півострова Російською Федерацією.

Глава держави вкотре наголосив на необхідності внесення змін до 10 розділу Конституції України щодо надання права кримським татарам на самовизначення в складі суверенної України. «Ми зобов'язані дати кримським татарам право на самовизначення в рамках єдиної Української держави. Це те, що ми заборгували кримським татарам. Українська влада мала зробити це принаймні 20 років тому. І зараз ситуація була б абсолютно іншою», — впевнений Петро Порошенко.

Президент підкреслив, що події 18 травня 1944 року, початку депортації кримських татар, та лютого 2014 року, початку окупації кримського півострова, об'єднує один організатор — Кремль.

Петро Порошенко подякував творчій групі за фільм. Окремо він відзначив внесок кримчанина Олега Сенцова, який нині перебуває у російській в'язниці за свої переконання. «Важливо, щоби цей фільм подивилися не лише в Україні, а по всьому світу. Це буде тверде нагадування про те, що це справа не лише України, а всього світу», — підкреслив глава держави.

«МИ ЗОБОВ'ЯЗАНІ ДАТИ КРИМСЬКИМ ТАТАРАМ ПРАВО НА САМОВИЗНАЧЕННЯ В РАМКАХ ЄДИНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ. ЦЕ ТЕ, ЩО МИ ЗАБОРГУВАЛИ КРИМСЬКИМ ТАТАРАМ»

Президент наголосив на необхідності вшанування героїв — кожного, хто 26 лютого 2014 року вийшов на майдан перед Верховною Радою Криму, тих кримських татар та українців, які не боялися і не бояться говорити, що Крим — це Україна, йдеться на сайті Президента.

«Завдяки цьому фільму можна вимірювати певні кроки задля повернення Криму. Весь світ ще раз відчує біль людей, які живуть в Криму, та їхнє намагання повернутися до своєї держави», — сказав голова Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров. Він також відзначив, що питання повернення Криму набуває дедалі більшої уваги міжнародної спільноти, та загадав останні рішення Парламентської асамблеї ОБСЄ та варшавського саміту НАТО, які чітко окреслили незаконність анексії Криму Російською Федерацією та необхідність повернення Криму до складу України.

Присутня на прем'єрі співачка Джамала подякувала авторам фільму та усім присутнім в залі за небайдужість, сказавши: «Ми заслуговуємо на диво і щастя. Крим був, є і буде українським».

Автор ідеї та сценарію фільму — Еміне Джеппар, головний режисер — Фатіма Османова. Фільм створено за підтримки Міністерства інформаційної політики України.

ГРАНАТОМЕТНИКОМ ЧИ КОМАНДИРОМ БМП ТЕПЕР МОЖЕ БУТИ І ЖІНКА

Зміни у військовому законодавстві дозволяють жінкам в одностроях обіймати посади не тільки зв'язківців та кухарів, але й снайперів, гранатометників…

Військова емансипація набирає обертів. Попри підвищену небезпеку служби у війську, сьогодні жінки на рівні з чоловіками захищають свою землю зі зброєю в руках. Ще донедавна у Тимчасовому переліку штатних посад рядового, сержантського і старшинського складу, затвердженому наказом Міністерства оборони України від 27.05.2014 №337, для «слабкої» статі була відкрита можливість обіймати у війську лише, так би мовити, «мирні» посади. Але нині підхід до укомплектування багатьох посад змінився.

— Наказом Міністерства оборони України № 292 від 3 червня 2016 року, внесено зміни до Тимчасового переліку штатних посад рядового, сержантського і старшинського складу. Відтепер суттєво розширено перелік бойових посад для військовослужбовців-жінок, які проходять військову службу за контрактом, — розповідає начальник відділу комплектування військовослужбовцями військової служби за контрактом управління призову та комплектування Головного управління персоналу Генерального штабу Збройних Сил України полковник Андрій Полонський. — Якщо раніше військовослужбовці-жінки могли проходити службу на посадах переважно медичних спеціальностей, зв'язківців, бухгалтерів, діловодів, кухарів, то нині цей перелік збільшено на понад 100 бойових військових спеціальностей. Тепер жінки в одностроях можуть призначатися на такі посади (крім ВДВ), як командир бойової машини піхоти, кулеметник, механік-водій, навідник та оператор бойової машини, далекомірник, заступник командира розвідгрупи, звукометрист, командир відділення, командир міномета, розвідник, стрілець-снайпер та багато інших.

Сьогодні жінки на рівні з чоловіками захищають свою землю зі зброєю в руках

Порядок укомплектування бойових посад військовослужбовцями-жінками передбачає процедуру суворого відбору. Зважатимуть на рівень фізичної підготовки жінок, їхню здатність витримувати морально-психологічні навантаження під час ведення бою. Призначенню на зазначені посади за кожною бойовою військово-обліковою спеціальністю обов'язково передуватиме відповідна підготовка у навчальних центрах Збройних Сил України.

Тетяна МОРОЗ

18 ЛИПНЯ РОЗПОЧНУТЬСЯ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКІ НАВЧАННЯ «СІ БРИЗ-2016»

Навчання відбуватимуться на території Одеської та Миколаївської областей, а також у північно-західній частині Чорного моря.

Тема цьогорічних навчань — проведення багатонаціональної операції з безпеки у кризовому регіоні, йдеться на сайті Міноборони України.

Загалом на 2016 рік запланована участь підрозділів Збройних Сил України у десяти багатонаціональних навчаннях: чотирьох — на території України, шести — поза її межами.

ЧЕРГОВІ ДОКАЗИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

Спецгрупа військових та співробітників СБУ відбила напад бойовиків «ЛНР» на позиції сил антитерористичної операції поблизу села Троїцьке у Попаснянському районі Луганської області.

Зокрема, як повідомили у прес-центрі Служби безпеки України під час бойового зіткнення в ніч з 10 на 11 липня було затримано двох бойовиків, третій від отриманих поранень загинув. Один із них виявився командиром взводу незаконних збройних формувань, громадянином РФ, уродженцем Сєвєродвінська Архангельської області. Загиблий бойовик також був росіянином, родом з Омська.

Співробітники спецслужби вилучили документи найманців та їхню особисту зброю.

Наявність серед членів групи щонайменше двох росіян, ще раз доводить спланованість російської агресії проти нашої країни та небажання РФ сприяти деескалації конфлікту.

Затриманий росіянин дякує українським військовим за надану медичну допомогу і можливість залишитися в живих. Судитимуть російського бойовика за українським законодавством.

КАНАДА ПРОДОВЖИТЬ ПІДГОТОВКУ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ

Україна та Канада продовжать співробітництво у військово-технічній сфері. Про це заявив Президент України Петро Порошенко під час спільної прес-конференції з Прем'єр-міністром Канади Джастіном Трюдо.

Президент, зокрема, зазначив, що саме професійна армія є першим форпостом захисту суверенітету і територіальної цілісності України, та відзначив внесок канадських військових інструкторів, які працюють в Україні, в реальне зміцнення національної безпеки України, йдеться на сайті Президента.

Джастін Трюдо наголосив, що Канада і надалі буде допомагати Україні в протидії російській агресії: «Ми зосереджені на навчальній місії, яку проводить Канада, надаючи підтримку українським військовослужбовцям, щоб вони були більш ефективними у захисті від ворога, який посягає на українські території». За його словами, у майбутньому Канада координуватиметься з міжнародними союзниками. «Ми будемо спостерігати за ситуацією і оцінювати, як найкраще підтримати Україну», — сказав канадський Прем'єр-міністр.

Джастін Трюдо також повідомив, що Канада збільшить кількість офіцерів для підготовки українських колег.

УКРАЇНСЬКІ САПЕРИ ЗНЕШКОДИЛИ В ЗОНІ АТО ПОНАД 117 ТИСЯЧ ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ

Робота із пошуку та знешкодження вибухонебезпечних предметів у районі проведення АТО триває постійно. Загалом групи розмінування інженерних підрозділів Збройних Сил України з початку проведення робіт знешкодили 117 тисяч 251 вибухонебезпечний предмет, очистили 615,5 км доріг та перевірили 2 тисячі 513 га території. Лише за останній тиждень групи розмінування інженерних підрозділів Збройних Сил знешкодили 469 вибухонебезпечних предметів та перевірили 9,41 га території.

У Центрі розмінування Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України, що у місті Кам'янець-Подільський, проводяться курси зі знешкодження саморобних вибухових пристроїв за участю інструкторів Збройних сил Канади.

За інформацією Управління комунікацій та преси МО України, з вересня 2015 року в Центрі розмінування канадські військові інструктори підготували за стандартами НАТО 103 українських саперів.

НАШІ ВІЙСЬКОВІ ДОПОМАГАЮТЬ МЕШКАНЦЯМ ДОНБАСУ

Днями у рамках соціального проекту військовослужбовці доставили мешканцям Гранітного близько 10 тонн продуктових наборів.

Офіцери групи цивільно-військового співробітництва ОТУ «Донецьк» надали допомогу мешканцям Зайцевого у заправленні та транспортуванні газових балонів. Нині це життєво важливо для місцевих мешканців, бо через обстріли з боку проросійських бойовиків у населеному пункті відсутнє електропостачання.

А група цивільно-військового співробітництва ОТУ «Луганськ», спільно з військовослужбовцями однієї з військових частин, що дислокується у Новоайдарському районі, організувала перевезення близько однієї тонни харчових наборів до селища Кримське.

Набори призначаються для малозабезпечених мешканців села, які зможуть отримати їх найближчим часом від соціальних працівників району.

Група військовослужбовців цивільно-військового співробітництва розпочала відновлення стадіону в селищі Приазовське Нікольського району Донецької області.

У період активної фази бойових дій футбольне поле використовувалося в якості майданчика для важкої військової техніки. Згодом голова селища звернувся до військових із проханням його відновити.

А Центру соціальної реабілітації дітей інвалідів у Сєвєродонецьку військові передали розвиваючу літературу.

ПІДСУМКИ САМІТУ НАТО:

На саміті Альянсу у Варшаві було твердо наголошено: Крим — український, Росія воює на Донбасі, Україна — особливий партнер, альтернативи Мінським угодам немає

Головним підсумком дводенного саміту НАТО у Варшаві експерти вважають зміну політики Альянсу щодо Росії та нових викликів колективній безпеці. Вже ніхто не має ілюзій: у відповідь на агресивні дії Кремля, ІД і будь-яких інших терористичних угруповань Альянс реагуватиме блискавично. Головний результат саміту — заява про доповнення політики стримування посиленням оборони членів НАТО і збільшенням допомоги країнам-партнерам.

Окрім домовленостей про поглиблення співпраці з Альянсом, українська дипломатія на саміті НАТО домоглася визнання вимог Києва в питанні імплементації Мінських угод: спочатку Росія виводить свої регулярні війська і віддає Україні контроль над кордоном, і тільки потім на Донбасі можливі вибори. А для прискорення цього процесу буде створено «Дорожню карту» імплементації Мінських угод з тимчасовими рамками імплементації кожного пункту.

У Варшаві також було заявлено про зміцнення Альянсом своїх східних кордонів. Країни-члени НАТО узгодили рішення про розгортання чотирьох батальйонів Альянсу чисельністю до 4 тис. солдатів у Польщі та країнах Балтії. Зокрема, в цих країнах на ротаційній основі будуть розміщуватися 4 батальйони.

«Ми збільшуємо нашу військову присутність у Балтійських країнах та Польщі. Без жодного сумніву, це є реакцією на те, що Росія зробила в Україні. Те, що ми робимо, направлене на оборону і повністю відповідає нашим міжнародним зобов'язанням», — підкреслив на саміті глава НАТО Єнс Столтенберг.

У Польщі та країнах Балтії розмістять 4 батальйони НАТО чисельністю до 4 тис. солдатів

КОМІСІЯ УКРАЇНА-НАТО: ЗАТВЕРДЖЕНО КОМПЛЕКСНИЙ ПАКЕТ ДОПОМОГИ У СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ

За підсумками засідання Комісії Україна-НАТО Президент Петро Порошенко повідомив, що у Варшаві відбулися дуже відверті, відкриті та конструктивні переговори між істинними друзями, партнерами і дефакто союзниками.

Президент України нагадав, що 9 липня відзначається 19-та річниця Хартії про особливе партнерство між Україною та НАТО. За його словами, на заходах у рамках цьогорічного саміту Альянсу прийнято рішення про подальшу активізацію особливого партнерства Україна-НАТО. «Ми домовилися почати процес, який дозволить Україні отримати статус партнера з посиленими можливостями. Цей статус передбачає поглиблення відносин у сфері безпеки і забезпечення більш тісної взаємодії з союзниками по НАТО», — сказав Петро Порошенко. Він підкреслив, що таке рішення свідчить про тверду підтримку України з боку Альянсу.

Президент зазначив, що НАТО продовжить підтримку України для посилення її оборонних можливостей, повідомляє сайт Президента.

«Комплексний пакет допомоги НАТО для України, який був схвалений, є цінним інструментом, щоби допомогти нам у досягненні цієї мети. Це унікальний пакет. Ніколи в історії НАТО така тверда і суттєва підтримка у середньостроковій перспективі не надавалася країнам-партнерам», — наголосив Президент. За його словами, пакет допомоги містить матеріали і практичну допомогу в 40 сферах, які спрямовані головним чином на оборонний потенціал України та сектор безпеки.

КОМПЛЕКСНИЙ ПАКЕТ МІСТИТЬ ПРАКТИЧНУ ДОПОМОГУ В 40 СФЕРАХ, ЯКІ СПРЯМОВАНІ ГОЛОВНИМ ЧИНОМ НА ОБОРОННИЙ ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНИ ТА СЕКТОР БЕЗПЕКИ

Така допомога Україні надаватиметься через 8 спеціальних цільових фондів, один з яких стосується розмінування. Буде започатковано 5 спеціальних програм, низка двосторонніх проектів тощо. Також буде збільшено кількість радників НАТО в Україні, що сприятиме ефективній координації цієї діяльності. Зокрема передбачений спеціальний координатор Альянсу.

Своєю чергою Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг наголосив, що під час засідання Комісії вкотре обговорювали безпеку в Україні. «Ми ще раз наголосили на продовженні підтримки України НАТО, нашому співробітництві з Києвом і також вітаємо плани України, її уряду у проведенні реформ», — сказав Єнс Столтенберг.

Генеральний секретар НАТО підкреслив, що незважаючи на виклики та продовження конфлікту, Україна орієнтована на реформи, а також боротьбу з корупцією. За його словами, НАТО надає їй як консультаційну допомогу, так і цільову підтримку для того, щоби зробити Збройні Сили та оборонні інституції більш ефективними.

«Це є основою пакета, який був узгоджений», — зазначив Генеральний секретар НАТО і наголосив, що «ключовим питанням для безпеки НАТО є безпечна Україна, яка віддана верховенству права».

Єнс Столтенберг також зауважив, що Альянс розробив плани, аби продемонструвати стабільність за межами своїх кордонів, і працює з такими партнерами, як Україна: «Ми також визначили плани виконання цих рішень і ми працюємо над тим, щоб ці плани стали реальністю».

Мета Комплексного пакета допомоги — консолідація та посилення допомоги НАТО, спрямованої на сприяння Україні у забезпеченні власної безпеки та проведенні необхідних реформ, зокрема — в секторі безпеки й оборони. «Ми вітаємо схвалення Стратегічного оборонного бюлетеня, який слугуватиме дорожньою картою оборонної реформи України», — йдеться у заяві Комісії Україна-НАТО на рівні глав держав та урядів.

Комплексний пакет допомоги спрямований на вдосконалення та посилення підтримки, яку забезпечує НАТО. Допомога надаватиметься за такими напрямами, як розбудова інституцій та спроможностей, логістика і стандартизація, військово-технічне співробітництво, кібернетична та енергетична безпека, медична реабілітація, стратегічні комунікації, протидія гібридній війні та реформа органів безпеки. Пакет дозволить здійснити повну перебудову сектору безпеки й оборони України, привести ЗСУ до стандартів НАТО за допомогою трастових фондів або інших програм. Більшу частину реформ планується завершити за 4 роки, тобто до 2020-го.

ПІДСИЛЕННЯ СХІДНОГО ФЛАНГУ ТА КОМПЛЕКСНИЙ ПАКЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

У Польщі дислокуватиметься американський контингент. В Естонії базуватиметься батальйон із Великобританії, в Литві — німецький підрозділ, а в Латвії — канадці. Щоправда деякі експерти вважають, що ці батальйони не зможуть зупинити можливу агресію. Вони здатні лише стримувати її, поки на допомогу не прийдуть колективні сили Альянсу. Але в цьому випадку йдеться не про військову перевагу, а про глобальну зміну політики і реакцію на загрозу.

Збройні сили Канади нададуть також один фрегат, який буде виконувати оперативні завдання військово-морських сил НАТО в регіоні, а також направлять до 6 винищувачів CF-18 для проведення періодичного спостереження й організації повітряної поліцейської діяльності в Європі. А у польському місті Редзиково за два роки має відкритися база протиракетної оборони.

Історичною подією під час Варшавського саміту стало підписання угоди про співпрацю між НАТО та ЄС. Цей документ передбачає замість посилення власної армії ЄС суттєве поглиблення співпраці з НАТО. Для цього ЄС і НАТО підписали декларацію про активізацію співпраці щодо забезпечення безпеки в Європі та спільної протидії безпековим викликам. Документ передбачає своєчасний обмін інформацією, координацію питань стратегічної комунікації, співпрацю з кібербезпеки, зміцнення оборонної промисловості тощо.

Окрім того, сторони домовилися розширювати співпрацю на морі для боротьби з нелегальною міграцією. Так, у Середземному морі почнеться нова операція із забезпечення безпеки Sea Guardian, яка покликана боротися з терористами і перевізниками мігрантів. Триватиме й операція «Софія» у Егейському морі, яка відбувається у співпраці з ЄС. А операцію Active Endeavor вирішили трансформувати у більш широку місію з морської безпеки.

У рамках Варшавського саміту НАТО відбулася зустріч «Великої п'ятірки (G5) + Україна»

Окремим пунктом у підписаній угоді йдеться про координацію допомоги ЄС і НАТО Україні.

Зокрема НАТО та ЄС запевнили Україну в політичній підтримці щодо проведення виборів на окупованих територіях, які відбудуться лише після виведення російських військ та повного встановлення миру в регіоні. Також Альянс затвердив потужну програму допомоги для зміцнення сектору безпеки та оборони України.

Вадим КОВАЛЬОВ

Варшавський саміт НАТО став найбільшим в історії Альянсу. До столиці Польщі приїхали 18 президентів, 21 прем'єр, 41 міністр закордонних справ та 39 міністрів оборони. До форуму готувалися понад рік, а на організацію заходу витратили 50 мільйонів доларів.

Символічно, що саміт відбувся саме у столиці Польщі, де 1955 року було підписано угоду про створення військового блоку соціалістичних країн під назвою Варшавський договір.

РІШЕННЯ ПРО ЧЛЕНСТВО В НАТО — ЗА УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ

За словами Президента Петра Порошенка, у рішенні Бухарестського саміту НАТО 2008 року підтверджено, що «двері кожної нації для НАТО є відкритими».

«Ми вважаємо, що на сьогоднішній день ми маємо провести необхідні реформи, наполегливо працювати», — сказав Президент України під час спільного брифінгу з Генеральним секретарем НАТО Єнсом Столтебергом за підсумками засідання Комісії Україна-НАТО.

Петро Порошенко зазначив, що за останні два роки Україною було зроблено набагато більше, ніж за двадцять років, і тепер вона є значно ближчою до критеріїв членства в Альянсі.

Президент наголосив, що питання членства в НАТО буде визначатися українцями: «Український народ буде вирішувати, що робити в майбутньому».

Глава держави підкреслив, що «на сьогоднішній день в Україні збільшилася кількість прихильників ідеї членства в Північноатлантичному Альянсі й сягає понад 53% населення». Президент назвав цей факт «реальним результатом змін в українському суспільстві», зазначивши, що два роки тому прихильниками НАТО були близько 13% українців, повідомляє сайт глави держави.

Своєю чергою Єнс Столтенберг пообіцяв, що Альянс продовжуватиме надавати Україні підтримку і допомогу.

«Сьогодні ми сфокусовані на тому, як Україна досягне стандартів НАТО, імплементує реформи, і як ми зможемо посилити сумісність між Збройними Силами України та збройними силами Альянсу», — сказав Єнс Столтенберг. При цьому він наголосив, що це «входить до Комплексного пакета допомоги НАТО для України», який було затверджено на саміті НАТО у Варшаві й який буде надано Україні для руху вперед у напрямку модернізації, реформ та досягнення стандартів НАТО.

Генеральний секретар НАТО також додав: «Альянс буде продовжувати надавати Україні потужну політичну та практичну підтримку в її розвитку, і на цій стадії ми зможемо обговорити питання про членство України в НАТО».

Він особливо наголосив на тому, що для НАТО є «абсолютно принциповим право кожної нації приймати рішення щодо вступу до Альянсу, безумовно, включно з Україною».

«Вирішить Україна стати членом НАТО чи ні — це питання бажання України і рішення двадцяти восьми, а незабаром — двадцяти дев'яти країн-членів. Немає жодного сенсу втручатися чи блокувати цей процес», — переконаний Єнс Столтенберг.

«МИ ДУЖЕ ЧІТКО СКООРДИНУВАЛИ НАШІ ЗУСИЛЛЯ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ РОСІЄЮ ВЗЯТИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ»

У рамках варшавського саміту НАТО відбулася зустріч у форматі «Велика п'ятірка+Україна».

«Ми дуже ретельно та чітко вибудували механізми координації наших зусиль для забезпечення скоординованих дій в імплементації Російською Федерацією взятих на себе зобов'язань», — повідомив Петро Порошенко про підсумки зустрічі G5 + Україна, йдеться на сайті глави держави.

Президент акцентував увагу на тому, що у підсумковому документі Комісії Україна-НАТО чітко зазначено, що політична частина Мінських угод, зокрема про проведення виборів, може бути втілена виключно після створення необхідних безпекових умов. Також було досягнуто домовленості про початок консультації зовнішньополітичних радників, за участю Міністра закордонних справ Павла Клімкіна, з розробки так званої «дорожньої карти» щодо безпекового компоненту. В рамках цієї зустрічі Україна планує обговорити питання безпекового компоненту та чіткої прив'язки до виконання позицій щодо сталого припинення вогню, гарантованого відведення техніки та артилерії, звільнення заручників, безперешкодного доступу Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ до всієї окупованої території, включно з неконтрольованою ділянкою українсько-російського кордону.

УКРАЇНА ЗАПРОПОНУВАЛА ЗАПОЧАТКУВАТИ ПЛАТФОРМУ З ВИВЧЕННЯ ДОСВІДУ ПРОТИДІЇ ГІБРИДНИМ ЗАГРОЗАМ

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час саміту НАТО у Варшаві взяв участь у засіданні у форматі Платформи взаємосумісності.

— Ми вважаємо цей формат співробітництва дійсно корисним для нарощення оперативних спроможностей військ, — наголосив глава оборонного відомства України.

Міністр оборони також розповів про головні результати участі Збройних Сил України у заходах Платформи за останні два роки.

— По-перше, підвищено якість бойової підготовки за стандартами НАТО шляхом залучення військових інструкторів Альянсу. Особливо цінними були тренувальні заходи в інтересах Сил спеціальних операцій, військової медицини та протидії саморобним вибуховим пристроям. По-друге, українські підрозділи послідовно залучаються до міжнародних навчань на території України та за кордоном. Це найкращий спосіб досягнення їхньої взаємосумісності та готовності до дій у складі багатонаціональних формувань. Участь підрозділів ЗС України у Силах реагування НАТО — це внесок нашої держави у загальну справу Євроатлантичної безпеки, — наголосив Степан Полторак.

Під час діалогу було окреслено перспективні позиції розвитку співпраці у таких напрямах, як співробітництво у сфері стратегічних авіаперевезень, взаємодія з Альянсом у проектах Розумної оборони, а також у питаннях оборонно-технічного співробітництва, йдеться на сайті МО України.

— Ми пропонуємо започаткувати Платформу з вивчення досвіду протидії гібридним загрозам та запрошуємо всіх союзників і партнерів приєднатися до неї, — наголосив під час засідання у форматі Платформи глава вітчизняного оборонного відомства Степан Полторак.

У Варшаві Міністр оборони України та Міністр національної оборони Польщі підписали Протокол щодо питань військово-технічного співробітництва.

Бойовики продовжують готуватися до нарощування ескалації бойових дій (танки окупаційних військ замасковані поблизу лінії розмежування)

ПРАГНЕННЯ МИРУ ПО-КРЕМЛІВСЬКИ,

або Про причини активізації проросійських бойовиків на Донбасі

5 липня міністр закордонних справ РФ Сергій Лавров під час телефонної бесіди з головою Державного департаменту США Джоном Керрі висловив занепокоєння появою якихось таємничих відомостей «про наміри спровокувати відновлення повномасштабних бойових дій на Донбасі» (явно натякаючи на наявність таких намірів в української сторони).

Звісно, Лавров, м'яко кажучи, лукавить, а насправді — бреше. І зрозуміло чому. Адже російське «занепокоєння» можливою подальшою ескалацією бойових дій на Донбасі є «крокодилячими сльозами» — ця рептилія теж «плаче», коли зжирає свою здобич.

Події останнього часу, коли бойовики пустили в хід ствольну артилерію та бронетехніку (в районі Світлодарської дуги, на Приморському напрямку, в районі Авдіївки і північніше Горлівки), явно свідчать про те, що Лавров прагне перекласти провину за загострення ситуації в зоні конфлікту «з хворої голови на здорову». Адже чим далі, тим складніше приховувати прямий зв'язок між бажаннями Кремля стосовно України й поведінкою керованих ним бойовиків. Очевидно, що ескалація бойових дій на Донбасі, якою продовжують займатися підконтрольні Кремлю і всебічно підтримувані ним бойовики, напряму пов'язана з побажаннями нинішнього російського режиму.

Тим часом підготовка Кремля до продовження гібридної агресії проти нашої країни, зокрема збройної, щодня стає дедалі очевиднішою. За даними української розвідки, в один лише Іловайськ Донецької області з Росії протягом доби 5 липня було перекинуто 15 танків Т-72 і 15 одиниць безпілотних літальних апаратів (БПЛА). До інших населених пунктів прибули автомобілі з паливом і боєприпасами.

«Краснодон — 3 вантажних автомобіля, 4 паливозаправника. Харцизьк — 8 вантажних автомобілів, 4 МТ-ЛБ, 2 цистерни з дизельним паливом (200 тонн), 3 вагони з продуктами харчування, 4 вагони з боєприпасами (160 тонн). Донецьк — 6 автоцистерн «Рено» з дизельним паливом», — йдеться в повідомленні прес-служби Головного управління розвідки Міністерства оборони України.

У зв'язку з таким російським «прагненням миру та стабільності на Донбасі» постає два цілком слушних питання: хто насправді має наміри «відновити повномасштабні бойові дії на Донбасі», а головне — навіщо це йому?

Якщо відповідь на перше запитання є для нас очевидною, зважаючи на посилення обстрілів українських позицій з боку бойовиків, проведення інтенсивного перегрупування незаконних збройних формувань (НЗФ) та підрозділів російських регулярних військ на окупованій території, нарощування їх боєздатності та накопичення запасів ОВТ і предметів постачання, то з відповіддю на друге запитання не все так просто та однозначно.

Зрозуміло, що план щодо «повернення Україні» окупованих територій на умовах нинішнього кремлівського режиму продовжує буксувати. Військово-політичне керівництво нашої держави, виявляючи твердість та принциповість у оцінці нинішньої ситуації на Донбасі, дотримується основних вимог щодо мирного врегулювання збройного конфлікту на Сході країни.

Їх зміст добре відомий не тільки в Україні, а й нашим закордонним партнерам та правлячому режиму країни-агресора. Спочатку виконання вимог безпеки (бойовики повинні припинити стріляти), а також попередніх умов щодо виводу військ агресора та його озброєння з української території, передача контролю над неконтрольованою нині ділянкою українсько-російського кордону українським прикордонникам — і лише потім виконання інших Мінських домовленостей щодо проведення децентралізації, амністії та виборів, які не заперечують українському законодавству.

Постає питання — то навіщо стріляти? Невже від цього позиція української влади зміниться і вона погодиться із запропонованими Москвою умовами? Очевидно, що ні…

Насправді агресор прагне зовсім інших речей, у разі здійснення яких виконання путінських «забаганок» щодо Донбасу та інших «федералізацій» нашої країни стане приємним і майже невідворотним «бонусом» агресору. Справа ось у чому…

Нинішній правлячий у Росії режим не приймає умови примирення, які пропонує Київ. Адже в такому разі весь сенс війни для агресора буде втрачений. Бо не вдасться заселити у тіло України вірус розпаду та розвалу у вигляді «незалежних» проросійських анклавів. Сценарій Києва не влаштовує і російських маріонеток з «іграшкових» республік на окупованих українських землях. Бо в такому разі про їхній «вирішальний вплив» на зовнішню та внутрішню політику всієї України (чого прагнуть як у самому Кремлі, так і в окупованих Донецьку та Луганську з самого початку агресії), доведеться просто забути.

Однак примусити українську владу на умови Путіна не виходить. Цьому перешкоджають два основні чинники — реакція на дії кремлівського режиму з боку міжнародної спільноти, що вилилася у продовження економічних санкцій (причому як з боку США та їхніх союзників, так і з боку Європейського Союзу), а також готовність України в разі потреби протистояти агресії.

За таких умов Кремль та його «керовані» окупаційні режими у так званих «ДНР-ЛНР» вимушені шукати нові шляхи виходу з «несприятливого становища». Причому їм доводиться це робити в умовах дефіциту часу (адже негативний вплив міжнародних санкцій та швидкість падіння економіки країни-агресора зростає, і доволі значними темпами).

Вихід з цього «п'ятого кута» Кремль бачить у двох основних засобах «впливу» на українську владу та міжнародну спільноту:

— показово «грати м'язами», постійно демонструвати Україні та всьому світу свою готовність «іти до кінця» й у такий спосіб добиватися реалізації планів щодо України;

— або спробувати добитися зміни влади в Україні й привести до неї «слухняних» для Кремля політиків. Або хоча б спромогтися надати своїм "агентам впливу" ключові ролі у внутрішньополітичній та фінансово-економічній сферах нашої держави.

ПРИМУСИТИ УКРАЇНСЬКУ ВЛАДУ НА УМОВИ ПУТІНА НЕ ВИХОДИТЬ. ЦЬОМУ ПЕРЕШКОДЖАЮТЬ ДВА ОСНОВНІ ЧИННИКИ — РЕАКЦІЯ НА ДІЇ КРЕМЛІВСЬКОГО РЕЖИМУ З БОКУ МІЖНАРОДНОЇ СПІЛЬНОТИ, ЩО ВИЛИЛАСЯ У ПРОДОВЖЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ, А ТАКОЖ ГОТОВНІСТЬ УКРАЇНИ В РАЗІ ПОТРЕБИ ПРОТИСТОЯТИ АГРЕСІЇ

Виходячи саме з цих двох основних стратегій і діє сьогодні проти України керівництво країни-агресора. У разі реалізації їх обох роль та місце саме військової сили — далеко не останні. Якщо в першому випадку це виливається у цілковито відверті заходи погрозливого характеру (наприклад, зосередження на українському кордоні однієї танкової армії та двох загальновійськових, постійна демонстрація готовності розпочати «повномасштабне вторгнення»), то в другому — реалізується у перманентному «загостренні ситуації на Донбасі». Причому якщо загострення супроводжується значними жертвами та руйнуваннями, то для агресора це є цілком «позитивним» фактором. Ось чому бойовики збільшують інтенсивність обстрілів уздовж усієї лінії розмежування. Головною метою цієї стратегії є створення для нинішньої української влади іміджу недолугої, малокомпетентної сили, нездатної у той чи інший спосіб зупинити «війну на Донбасі». В такому разі скинути її стає лише «справою політичних технологій», на яких вітчизняні проросійські політики знаються досить непогано… Та цим планам заважає твердість і витримка української влади та світова підтримка України.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ОДИН ДЕНЬ НА МЕЖІ «РУССКОГО МИРА»

Наш кореспондент провів одну добу на взводному опорному пункті в районі Троїцького

І вдень, і вночі українські військовослужбовці пильно стежать за діями ворога

Дорогою до одного зі взводних опорних пунктів мотопіхотного батальйону, який тримає оборону неподалік від Троїцького, охочий до слова водій розповів і про проблеми із запчастинами до машини, і про обстановку в районі, й про нещодавно знятий на тиловій дорозі батальйону фугас.

— До нас останнім часом мало не щодня намагаються просочитися ворожі ДРГ. Побачите все самі на місці…

Я починаю знайомство з бійцями на опорному пункті з вручення дитячих малюнків та «фенічок», виготовлених школярами. Радіють хлопці й свіжому номеру «Народної армії». Далі знайомлять мене з ситуацією:

— Бачите, яка тут місцевість — яри, «зеленка», підступи поросли високим бур'яном. Підійти непоміченими бойовикам нескладно, але нам допомагають тепловізор та прилад нічного бачення. Минулої ночі двоє бойовиків вийшли просто на околицю села. Ми їх помітили вже метрів за 70. Шкода, що немає нічних прицілів — темної ночі влучно стріляти важко. Тому дивишся в тепловізор, запам'ятовуєш напрямок, потім у ту сторону ведеш вогонь. Якщо бойовики відстрілюються, можна прицілюватися по спалахах.

Старший на опорному пункті поселяє мене до саперів. Вони живуть у ще до війни покинутому невеличкому будинку. У приміщенні стоїть запах мастила для зброї, під стелею висить лампочка без абажура, вікна забиті ковдрами…

Раптом оживає чиясь рація. «Спостерігаю рух на одинадцять годин», — хрипить динамік голосом бійця зі спостережного поста. Хлопці напружуються та йдуть на вулицю до командира, який в цей час із зосередженим обличчям уточнює щось по радіо. Круговий жест рукою — і бійці вирушають до спостережного пункту. За півгодини вони повертаються — обійшлося без зіткнень.

«НАЙСКЛАДНІШИЙ ЧАС — РАНКОВІ СУТІНКИ. ТОДІ ТЕПЛОВІЗОР ТА ПРИЛАД НІЧНОГО БАЧЕННЯ МАЛОЕФЕКТИВНІ. ТОМУ БОЙОВИКИ НАЙЧАСТІШЕ НАМАГАЮТЬСЯ ПІДІБРАТИСЯ ДО НАС САМЕ ПЕРЕД СВІТАНКОМ»

На цьому опорному пункті хлопці вже три місяці. Робота тут є постійно: одні на посту, інші викошують високу траву, що закриває огляд на підступах, дообладнують позиції, лагодять машини, готують їжу. Ось таке воно солдатське життя.

У тіні під деревом чаклує сапер.

— Треба поглибити деякі окопи, а ґрунт тут важкий. Інженерну техніку сюди не заженеш, а лопатою нічого не зробиш. Тому будемо «копати» зарядами, — говорить він.

Вечоріє. Доки у саперів готується на вогнищі запашна яєчня з овочами, знайомимося ближче. Дмитрові 34 роки, і до мобілізації він працював на Білоцерківському шинному заводі. Сергію — 45, і до війни він був столяром на меблевій фабриці. Наймолодшому Ігорю — 30, він будівельник.

— Свого часу я навіть займався ландшафтним дизайном, — з гордістю зауважує він. — А зараз доводиться інші ландшафти облаштовувати.

За вечерею триває некваплива розмова. Бійці розповідають про своє довоєнне життя, про сім'ї та роботу. Але згодом бесіда сповзає до війни — про зняті у різноманітних місцях міни, про бої, в яких довелося брати участь, про загиблих товаришів.

— Як не набридла нам війна, все одно більшість розмов про неї, — констатує Дмитро.

Потім ті, хто не на постах, вкладаються спати. Хлопці пропонують мені вийти з ними вночі на пост, я погоджуюся.

…Неголосно грає будильник на мобільному телефоні, час йти у варту. Кружка міцної кави — і ми виходимо на вулицю. Кілька хвилин звикаємо до темряви — і йдемо вперед. Дмитро вдивляється у тепловізор, Сергій озброєний приладом нічного бачення. Мені ж доводиться тільки прислухатися. Тиша тут нетривала, десь справа і зліва періодично лунають віддалені одиночні постріли та короткі черги, інтенсивність наростає. Зліва чути канонаду вибухів: це бойовики почали крити сусідні позиції з мінометів. Дихання війни не припиняється ні на хвилину — мир «русскому миру» не потрібен.

За годину починає світати, небо на сході стає багряним, десь далеко співає одинокий півень.

— Зараз найскладніший час, — пошепки говорить Дмитро. — У ранкових сутінках тепловізор та прилад нічного бачення малоефективні. Тому бойовики найчастіше намагаються підібратися до нас саме у сутінках.

За годину нас зміняють на посту.

— Щось «сепари» нині неактивні, — каже Андрій, — напевно чекають на черговий гумконвой. Тоді знову почнуть гупати.

Після сніданку сапери збираються на виїзд — для них є робота. Я їду разом із ними. На блокпосту під Попасною ми прощаємося — мені в інший бік. Тиснемо один одному руки, бажаємо удачі. Війна, яка так набридла всім нам, триває, а отже, для кожного ще буде робота.

…Коли цей матеріал готувався до друку, з-під Троїцького надійшло повідомлення. Мої нові знайомі з ВОПу вночі добре попрацювали — відбили напад ДРГ.

Усе почалося близько 22:00 з мінометного обстрілу, а потім понад 20 бойовиків пішли вперед.

— Їхній СПГ дуже роздратував наших, — розповів мені Андрій. — Довелося відповісти. Відступаючи, противник кинув трьох своїх поранених, серед яких були командир роти і командир взводу. Один із них, росіянин з Омська, помер від важких ран. Інші двоє — у полоні.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ТРИМАЄМО ПОРОХ СУХИМ

Під час бойових навчань стрільба велася зі 152-міліметрової гаубиці «МСТА-Б»

Артилерійський підрозділ на марші

На Маріупольскому напрямку підрозділи гаубичної артилерії провели контрольні тренування з управління вогнем з бойовою стрільбою.

Завдання маневрів — бойове злагодження артилерійських підрозділів, удосконалення польового вишколу особового складу, практичних навичок командирів в управлінні підрозділами в різних видах бою. Під час бойових навчань артилерійських підрозділів велася стрільба зі 152-міліметрової гаубиці «МСТА-Б».

Артилеристи виконали вогневі задачі з ураження об'єктів умовного противника — як прямою наводкою, так і з закритих вогневих позицій, на різній місцевості, із застосуванням різних боєприпасів.

Сергій ДАНИЛЕНКО

Підготовка військ максимально наближене до реальних умов виконання бойових завдань

БІЛЬШЕ РЕСУРСІВ — ВИЩА БОЄЗДАТНІСТЬ,

або Про деякі красномовні показники збільшення ресурсного забезпечення підготовки військ та її інтенсивності у Збройних Силах України

У 2013–2014 роках бригадні тактичні навчання не проводились взагалі. У 2015 році їх було 6, а у 2016-му проведуть 16. Батальйонних тактичних навчань у 2015 році проведено 49, у 2016-му заплановано 60. Така зростаюча динаміка в інтенсивності проведення маневрів різного рівня у нашому війську стала результатом значного збільшення видатків на оборону. Витрати на підготовку військ 2016 року, порівняно з 2013-м, зросли в 6,4 раза. Нині справедливо можна говорити про те, що торік та нинішнього року закладено міцний фундамент для підвищення спроможностей Збройних Сил України.

Окрім того, цього року в сфері підготовки військ стартувала низка проектів щодо приведення її змісту та матеріально-технічного забезпечення (МТЗ) у відповідність до кращих світових стандартів. Зокрема, поставлено завдання вдосконалення навчальної та матеріально-технічної бази полігонів ЗС України. А саме — створення відповідної інфраструктури, будівництва казармених приміщень та службового житла для військових, які постійно перебувають на полігонах. Для виконання цих завдань до кінця 2020 року буде виділено 500 мільйонів гривень на покращення навчальної та матеріально-технічної бази Міжнародного центру миротворчості та безпеки за стандартами НАТО.

На Львівщині буде створено навчальний комплекс, де проходитимуть підготовку військові підрозділи до бригади включно.

Також цього року планується розпочати будівництво військового містечка на п'ять тисяч осіб на полігоні «Широкий лан».

На згаданих полігонах та у навчально-тренувальному центрі Сил спеціальних операцій (ССпО) передбачається реалізація проектів зі створення сучасної замкненої навчально-тренувальної та соціально-побутової структури для якісної підготовки частин та підрозділів ЗС України. Отриманий при цьому досвід у подальшому буде розповсюджений на інші навчально-тренувальні центри та полігони ЗС України.

Усе це вказує на те, що керівництво оборонного відомства визначило надактуальним питання внесення змін до матеріально-технічного забезпечення бойової підготовки війська. Адже сьогодні це один із ключових факторів загального процесу нарощування рівня боєздатності нашого війська. Особливо, коли проти нашої країни триває так звана «гібридна агресія», а сам агресор не залишає думки впливу на Україну шляхом застосування воєнної сили, постійно і демонстративно нарощуючи свої «військові м'язи». У такій ситуації країні конче потрібне якісно навчене та підготовлене військо…

ВИДАТКИ З БЮДЖЕТУ МІНОБОРОНИ НА ПІДГОТОВКУ ЗС НИНІШНЬОГО РОКУ СТАНОВЛЯТЬ 6%. ДЛЯ ПОРІВНЯННЯ — 2014-ГО ЧАСТКА ВИДАТКІВ НА ПІДГОТОВКУ ВІЙСЬКА БУЛА ЛИШЕ 3% (ПРИ ТОМУ, ЩО БЮДЖЕТ 2014 РОКУ СТАНОВИВ 27 МЛРД, А 2016-ГО — ПОНАД 55 МЛРД)

Зрозуміло, що у цій справі існують два найважливіших чинники — це час (темп) та якість підготовки достатньої кількості війська до рівня спроможності протистояти військам агресора. При цьому навряд чи слід забувати, що нинішньому вищому військово-політичному керівництву доводиться розв'язувати двоєдине завдання — готувати частини та підрозділи безпосередньо для зони проведення антитерористичної операції (АТО) й одночасно турбуватися про створення принаймні оперативного боєздатного резервного компонента війська. Не кажучи вже про необхідність підтримувати у високому ступені готовності загальний військовий резерв країни на випадок, якщо агресор перейде від гібридної форми агресії до прямого широкомасштабного озброєного вторгнення. У такій ситуації повномасштабне, інтенсивне і максимально повне використання існуючої навчально-матеріальної бази, а також її трансформація до кращих світових стандартів, які дозволили б підняти якість підготовки українського війська на значно вищий рівень, — одне з ключових питань…

І дійсно, одна справа, коли частини і підрозділи навчаються на старому полігоні, де немає належних побутових умов та існують певні труднощі навіть із відтворенням мішенної обстановки або елементарними комунікаціями, і зовсім інша — коли батальйонні або бригадні тактичні навчання проходять на належно підготовленій місцевості, з використанням найсучасніших засобів навчання, здатних максимально повно відтворити ті чи інші умови виконання військовим колективом бойового завдання при наявності належних соціально-побутових умов.

Ще одним підтвердженням того, що питання нарощування технічної оснащеності навчально-тренувальної бази українського війська визначено одним із пріоритетних, є рішення керівництва про передачу до навчальних центрів, військово-навчальних закладів та інших навчально-тренувальних підрозділів до 10% нового озброєння та військової техніки, які нині поступають у Збройні Сили України.

У контексті порушеного питання треба розуміти, що для суттєвого нарощування темпів бойового навчання (зокрема в умовах, максимально наближених до реальних, особливо з урахуванням досвіду практики ведення бойових дій у зоні АТО) та технічного переоснащення існуючої навчально-тренувальної бази у військах та навчальних центрах необхідне серйозне ресурсне і фінансове забезпечення. Підхід тут повинен бути комплексним. Трансформації мають зазнати не тільки програми, плани та зміст підготовки військ, а й обсяги її забезпечення. Іншими словами, мають зрости ресурси.

Тому далі наведу невеликий аналіз змін обсягів і, що теж дуже важливо, структури витрат на оборону.

Нагадаю, що Державним бюджетом України Міноборони на 2016 рік виділено рекордну суму за всю історію українського війська — понад 55 млрд грн. У порівнянні з 2015 роком фінансовий ресурс Міноборони збільшено на 7,6 млрд грн, або на 16% (бюджет 2013 року становив 15,2 млрд, 2014-го — 27 млрд грн).

А тепер про те, чи змінився сумнозвісний баланс «утримання-розвиток». Зокрема — щодо зростання частки витрат саме на підготовку Збройних Сил України. Так, частка статті бюджету на утримання війська зменшується з 82% у 2014 році до 73% у 2016-му (при тому, що бюджет 2014 року становив 27 млрд, а 2016-го — понад 55 млрд). При цьому більше ніж удвічі покращилися показники грошового утримання військовиків — з 14 млрд грн минулого року до понад 29 млрд — нинішнього. На розвиток ОВТ передбачена п'ята частина бюджету. А видатки з бюджету Міноборони на підготовку ЗС цього року становлять 6%. Для порівняння — 2014-го частка видатків на підготовку війська була лише 3%.

Таке нарощування фінансового та ресурсного забезпечення процесу бойового навчання, збільшення мотивувальних для професійної діяльності виплат українським військовикам позитивно вплинуло на інтенсивність проведення заходів бойової підготовки (вона зросла більше ніж утричі) та якість навчання вітчизняного війська.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

СТАН ФІНАНСУВАННЯ ЗС УКРАЇНИ У 2012-2016 РР., МЛРД ГРН

ПРОВЕДЕНО ЗАХОДІВ БОЙОВОЇ ПІДГОТОВКИ У 2013-2016 РР.

(бригадних тактичних навчань) (батальйонних тактичних навчань)

МІНОБОРОНИ ВЗЯЛО НА «ОЗБРОЄННЯ» «PROZORRO»

Проведення публічних і прозорих закупівель на електронних майданчиках дозволило зекономити мільйони гривень. Оборонне відомство першим запровадило електронні торги для здійснення державних закупівель

З початком антитерористичної операції на Сході країни військове відомство зіткнулося з низкою серйозних проблем щодо тилового забезпечення війська, зокрема у сфері державних закупівель. Так, за старою процедурою, Міністерство оборони було змушене витрачати не менш як два місяці на придбання необхідних товарів та послуг для потреб оборони, що в умовах особливого періоду спричиняло чимало проблем. Для своєчасного та повного задоволення потреб війська необхідно було вносити зміни до законодавства у сфері державних закупівель.

До недавнього часу в Україні працювала нормативно-правова та інституційна база, що регулювала «паперові» процедури державних закупівель. Однак, як свідчить практика, така система не гарантує прозорих, ефективних і справедливих процедур закупівель. Враховуючи провідний світовий досвід, зміна простору проведення торгів у всесвітній мережі гарантувала розширення конкурентного кола учасників торгів, а також сприяла економії державних коштів.

Так, державні закупівлі в Україні — це 250 млрд грн щорічно. 10% втрачається через корупцію, а ще 10% — через неефективність закупівель. На думку фахівців Мінекономіки, саме електронна система державних закупівель, до якої долучається більшість міністерств і державних компаній, може заощадити близько 50 млрд грн щорічно.

Нова система запрацювала після набуття цього року чинності Закону «Про публічні закупівлі», який з 1 квітня зобов'язав замовників торгів центральних органів виконавчої влади, зокрема оборонне відомство, проводити закупівлі винятково через автоматизовані електронні майданчики.

Відтепер закупівлі мають здійснюватися через Електронну систему публічних закупівель «ProZorro», ефективність якої підтверджена світовою практикою. Як показує досвід інших країн, її введення у перший же рік дає 10–20% економії державних коштів за рахунок прозорості процедури. Допомогу для її розвитку в Україні надали США. Рік тому було підписано меморандум про взаєморозуміння між США та Україною щодо втілення програми технічної допомоги ($30 млн), яка розрахована на три роки.

У межах пілотного проекту оборонне відомство започаткувало електронні торги ще в липні минулого року. Першою закупкою на майданчику в мережі Інтернет для оборонного відомства стала закупівля літніх польових костюмів. А далі більше. Економія коштів значна.

— За нашими підрахунками, завдяки електронним торгам при закупівлі речового майна, паливно-мастильних матеріалів та продукції оперативно-технічного напряму економія за друге півріччя 2015 року з моменту проведення електронних торгів становить близько 189,0 млн грн, — розповів заступник директора — начальник управління організації державних закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України Дмитро Клюшин.

За річним планом Департаменту цього року сплановано провести 241 процедуру закупівель. За підсумками електронних торгів, у першому півріччі вже укладено 297 договорів.

— За допомогою електронного відбору в лютому було проведено процедуру закупівлі послуг з харчування Збройних Сил України. Завдяки електронному майданчику кількість учасників торгів збільшилася в рази. За деякими лотами їхня кількість досягала 19 учасників, у той час як за старою процедурою — в середньому не перевищувала 3–4. Завдяки електронним торгам ціна послуги знизилася з 2715,00 млн до 2341,00 млн, що зекономило 374 млн грн, — додає Дмитро Володимирович.

До 30 вересня 2016 року Міністерство оборони спільно з Міністерством економічного розвитку і торгівлі проведуть експеримент із застосування електронних засобів під час здійснення відбору пропозицій щодо закупівлі квартир для військовослужбовців Збройних Сил України на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України. Після його закінчення Кабінету Міністрів України буде надано звіт. Також буде визначено подальші можливості та доцільність їх використання в процесі виконання Комплексної програми забезпечення житлом військовослужбовців та членів їх сімей.

1 червня Президент України Петро Порошенко підписав Закон «Про особливості здійснення закупівель товарів, робіт і послуг для гарантованого забезпечення потреб оборони», наголосивши на важливості принципів прозорості в процедурі закупівлі товарів та послуг для оборонного сектору, а також недопущення неякісної продукції у військо.

— Даний закон особливий для оборонного відомства, адже вносить низку важливих змін, — говорить Дмитро Клюшин. — Нині тривалість процедур закупівель становить 14 днів, у порівнянні зі значно довшими процедурами «відкритих торгів» у мирний час. Закон також посилює відповідальність постачальників через механізм дискваліфікації недобросовісних учасників за зрив процедур закупівель.

Під час закупівель, зокрема і на електронному майданчику, виникає низка проблем, які спричиняють «боти» — компанії, які подають пропозиції, але не приходять на електронні торги. Тож замовники не застраховані від недобросовісних учасників. Відтепер такі компанії як нестимуть фінансову відповідальність, так і втрачатимуть свою репутацію. Якщо вони порушать процедуру закупівлі, то будуть вимушені заплатити гарантійне забезпечення — банківську гарантію — або потраплять до дискваліфікаційного списку і протягом року не матимуть змоги брати участі у процедурах закупівель Міністерства оборони.

Під час впровадження законодавчих новацій виявилося, що банківська структура та учасники процедури закупівель не готові до надання електронних гарантій. У зв'язку з неподанням електронних банківських гарантій, оформлених належних чином, було відхилено низки цінових пропозицій та відмінено процедуру закупівель.

І ще про одну з новацій. Новий закон іде назустріч учасникам торгів. Відтепер, якщо постачальник припустився при оформленні тендерної документації технічних помилок, йому буде надана можливість усунути їх протягом 24 годин, після чого буде підписано договір.

Тетяна МОРОЗ

ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ В УКРАЇНІ — ЦЕ 250 МЛРД ГРН ЩОРІЧНО, 10% ВТРАЧАЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ КОРУПЦІЮ, А ЩЕ 10% — ЧЕРЕЗ НЕЕФЕКТИВНІСТЬ ЗАКУПІВЕЛЬ. НА ДУМКУ ФАХІВЦІВ МІНЕКОНОМІКИ, САМЕ ЕЛЕКТРОННА СИСТЕМА ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ, ДО ЯКОЇ ДОЛУЧАЄТЬСЯ БІЛЬШІСТЬ МІНІСТЕРСТВ І ДЕРЖАВНИХ КОМПАНІЙ, МОЖЕ ЗАОЩАДИТИ БЛИЗЬКО 50 МЛРД ГРН ЩОРІЧНО

КАПІТАН ДМИТРО ЯГЕЛЬСЬКИЙ ПЕРЕНІС 37 ОПЕРАЦІЙ

Військові лікарі, попри песимістичні прогнози іноземних колег, врятували важкопораненому офіцеру ноги

Капітан Дмитро Ягельський

Ми неспішно йдемо з командиром взводу капітаном Дмитром Ягельським широкими коридорами Київського військового ліцею імені Івана Богуна, який він закінчив 2008 року. Спускаємося сходами, виходимо до просторого вестибюля. Ліцеїсти, які йдуть назустріч, голосно і чемно вітаються: «Бажаємо здоров'я, товаришу капітане!»

Офіцер, ледь помітно кульгаючи, відповідає на вітання і, випереджаючи моє запитання про стан «ходової системи», говорить:

— Я чекаю на ще одне оперативне втручання, тридцять восьме. Лікарі обіцяють, що потім я зможу навіть танцювати.

...22 травня 2014 року командир взводу снайперів 30-ї окремої механізованої бригади Дмитро Ягельський отримав завдання підсилити блокпости у напрямку Рубіжного і Сєвєродонецька, а один блокпост ще й «посунути» ближче до лінії розмежування з бойовиками. Узгодивши з комбатом свою поїздку на передній край, Дмитро радів, що зможе зустрітися на блокпосту зі своїм товаришем з часів навчання в Академії сухопутних військ і підсилити його групу. Перед виїздом розвідка проінформувала, що в Рубіжному близько 300 бойовиків, а в Сєвєродонецьку — приблизно на сотню менше. Виїхали опівночі колоною на двох «Уралах» і п'яти БМП.

— Коли ми прибули під Сєвєродонецьк і почали обладнувати блокпост, до нашого розташування під'їхала машина, — розповідає Дмитро. — Один із чоловіків, що з неї вийшов, представився головою сільради і зауважив, що нам не варто тут бути. Бо якщо здійметься стрілянина з обох боків, то випадкові кулі можуть влучити в зону хімічних заводів на околиці міста, а це призведе до непередбачуваних наслідків. Чоловік сів до машини і поїхав.

Не встигли командири обміркувати сказане «головою сільради» та доповісти про гостей начальству, як неподалік засвітили фарами «жигулі». З них несподівано вискочив темний силует і здійснив у бік блокпоста постріл із РПГ. Граната пролетіла поруч з БМП.

— Наш гранатометник не розгубився і вистрелив у відповідь, — продовжує розповідь Ягельський. — Тоді я вперше побачив, як у світлі фар розлітаються частини тіла. Другим пострілом було підбито машину.

Тим часом о пів на п'яту з напрямку Рубіжного каналами зв'язку надійшло повідомлення, що на іншому блокпосту вже годину триває бій, є жертви. Старший командир прийняв рішення йти на допомогу.

— Доїхали швидко, — говорить Дмитро. — Блокпост був під щільним вогнем бойовиків. Я розставив двох снайперів, але не міг якийсь час збагнути, як діяти, адже спалахів ворожої зброї ми не бачили.

Аби наші снайпери виявили ворога, Дмитро прийняв рішення забігти в «зеленку» і стати «світлячком», тобто викликати вогонь у свій бік. Він перебігав від дерева до дерева, падав, повзав, періодично пострілюючи у напрямку бойовиків.

— Хитрість спрацювала, нерви у ворожих снайперів не витримали — і вони виявили себе, — згадує Ягельський. — Наші хлопці примусили замовкнути принаймні три точки.

Зважаючи на те, що бойовиків було значно більше, командир групи прийняв рішення відходити. І тут з'ясувалося, що «вдячні» місцеві жителі з найближчого селища спиляли дерева і перекрили українським бійцям відхід дорогою. Ситуація ускладнювалася. Дмитро вискочив з-за БМП і жбурнув димову шашку, аби прикрити завісою відхід. Дим ще не встиг вкрити місцевість, як молодий офіцер впав, підкошений кількома ворожими кулями.

АБИ ВИЯВИТИ ВОРОГА, ДМИТРО ПРИЙНЯВ РІШЕННЯ СТАТИ «СВІТЛЯЧКОМ», ТОБТО ВИКЛИКАТИ ВОГОНЬ У СВІЙ БІК. ХИТРІСТЬ СПРАЦЮВАЛА. НАШІ ХЛОПЦІ ПРИМУСИЛИ ЗАМОВКНУТИ ПРИНАЙМНІ ТРИ ТОЧКИ ВОРОЖИХ СНАЙПЕРІВ

— Лежачи на землі, відчув нестерпний біль, глянув на ноги, — продовжує Дмитро. — Носок лівої ноги був повернутий на 90 градусів, кров текла з кількох дірок. Спробував повзти, але сил не було.

Дмитра підхопили за розгрузку підбіглі бійці і відтягнули з-під вогню. Введене знеболювальне не діяло. Пораненого офіцера з півкілометра несли на руках, потім поклали до викликаного з Лисичанська реанімобіля.

— Пам'ятаю, як водій незадоволено буркнув: «Не треба було до нас з війною приходити», — говорить Дмитро.

А в самій лікарні міліція майже дві години не підпускала до пораненого офіцера медиків, повільно переписуючи номери патронів із магазинів і складаючи протоколи обшуку. Коли ж стражі порядку завершили свої «формальності», до Ягельського підбігли місцеві сепаратисти і кожен із них вдарив Дмитра в обличчя, груди і по перебитих ногах…

О дев'ятій ранку лікарі витягнули з ноги Ягельського лише одну кулю і «запеленали» кінцівки в гіпс. У кількох сусідніх палатах лежали бойовики, а поблизу лікарні сепаратисти виставили свій блокпост.

— Як з'ясувалося пізніше, неподалік у лісі на мене з машиною чекав командир нашої медичної роти Дмитро Герасимчук, — продовжує ділитися пережитим Ягельський. — Про це якимсь чином дізналась одна з медсестер лікарні, яка вночі допомогла передати мене і ще кількох поранених хлопців нашому лікарю. Ще один медик із місцевої лікарні домовився з бойовиками, щоб нас пропустили через блокпост. На жаль, мого рятівника Дмитра Герасимчука вже немає серед нас…

А потім розпочалася боротьба за життя молодого офіцера. Розтрощені кулями нижні кінцівки збирали з уламків спочатку в харківському, а потім у київському госпіталях. Закордонні лікарі, які приїздили консультувати наших медиків, не бачили перспективи в лікуванні Дмитра і пропонували ампутацію. Але з ними категорично не були згодні два українські військові травматологи Ігор Савка і Сергій Цивіна. Вони вірили у свої можливості й у мужність та витримку Дмитра. Загалом Ягельський переніс 37 оперативних втручань. У госпітальній палаті він отримав звання «капітан» та орден Богдана Хмельницького III ступеня з рук Президента України.

— Коли я вперше самостійно став на ноги, зрозумів, що армію не полишу, — зізнається Дмитро. — Звісно, в бойовій частині мені було б важко продовжувати службу. Тому колишній начальник ліцею генерал-майор Леонід Васильович Кравчук, дізнавшись, що тут є вакансія, запропонував чинному керівництву розглянути мою кандидатуру на посаду командира взводу ліцеїстів.

Ягельському не важко було освоюватися на новому місці, адже він добре знає життя ліцеїстів, так би мовити, зсередини. Багато чого він перейняв у колишніх наставників і тепер впроваджує в діяльність свого підрозділу.

Вручаючи Дмитрові медаль «Захисник Вітчизни», начальник ліцею Герой України полковник Ігор Гордійчук назвав його своїм побратимом і висловив сподівання, що бойовий досвід допоможе офіцеру у вихованні ліцеїстів.

— Я просто не маю права підвести начальника, — говорить капітан Ягельський. — Адже Ігор Володимирович є для мене взірцем українського офіцера і яскравим прикладом відданого служіння Вітчизні. А своє майбутнє я пов'язую лише з армією. Якщо вже Божа ласка і професійність лікарів допомогли мені стати на ноги, то я хочу бути корисним Збройним Силам...

Олександр ТЕРЕВЕРКО

«СОКОЛУ» ЗА П'ЯТДЕСЯТ, АЛЕ БОЄЦЬ ВІН ВПРАВНИЙ

Старшина 4-ї роти 2-го батальйону 53-ї бригади на позивний «Сокіл» прийшов до війська з шостою хвилею мобілізації. З цим літнім, сивим киянином ми зустрілися на ділянці лінії розмежування на околицях Зайцевого, що поруч з окупованою Горлівкою. Вдень тут відносне затишшя, яке часто переривають черги ворожих ДШК. А з настанням сутінок, як за розкладом, почнеться ворожий обстріл із забороненої Мінськими домовленостями зброї…

Біля ґрунтової дороги поряд із покинутими сільськими домівками два літні чоловіки у камуфляжі розвантажують продовольство з армійської вантажівки. У поліетиленових мішках — яскрава, свіжа морква, огірки, молода картопля, щільно спаковані банки згущеного молока тощо.

— Служба нормальна, — каже старшина «Сокіл», якому з висоти років, безумовно, є з чим порівняти.

Свою строкову він відслужив ще 32 роки тому. Потім був приватним підприємцем, банківським працівником, начальником фінансового відділу великого заводу. Попри такий солідний послужний список, пішов до війська добровольцем, не всидів у мирному житті, бо на Сході країни і далі «гаряче».

— У порівнянні з 2014–2015 роками, нині у війську помітний суттєвий прогрес, — каже старшина «Сокіл». — Продукти привозять якісні та у необхідній кількості. І з формою давно проблем немає. Вважаю, що військо рухається у правильному напрямку. Звісно, бувають і труднощі, але служба є служба.

— Якщо б з того боку по нас не стріляли, було би ще краще, — коротко додав солдат поважного віку на позивний «Шмідт», який стояв поруч із нами. До мобілізації цей киянин працював у одному зі столичних комунальних підприємств. На початку служби обіймав посаду молодшого командира, після поранення перейшов на солдатську посаду, але залишився у війську…

Вадим КОВАЛЬОВ

Начальник Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного генерал-лейтенант Павло Ткачук вітає лейтенанта Руслана Філіпсонова з поверненням на службу

КОМВЗВОДУ ВРЯТУВАВ 7 БІЙЦІВ

Лікарі давали мінімальні шанси на його одужання, з огляду на важкість поранень. Але він вижив, став на ноги і повернувся до строю…

Коли під час шикування начальник Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного генерал-лейтенант Павло Ткачук представив особовому складу лейтенанта Руслана Філіпсонова, офіцера зустріли бурхливими оплесками. Аплодували йому і офіцери, і солдати, і курсанти, адже пліч-о-пліч з ними на посаді інженера служби РАО відтепер служитиме воїн, історію якого можна справедливо вважати взірцем бойового побратимства, а повернення у лави Збройних Сил після важких поранень — майже дивом.

Лейтенант Руслан Філіпсонов зазнав тяжких поранень у боях на Луганщині в серпні 2014 року. Під час того бою офіцер врятував шістьох поранених побратимів, перенісши їх в укриття, а рятуючи сьомого — потрапив під обстріл «Градів». Він пережив дві клінічні смерті та 52 операції, але вижив і став на ноги. Після дворічного лікування та реабілітації Руслан Філіпсонов продовжив службу.

Обличчя лейтенанта Філіпсонова зазвичай щире й усміхнене, однак коли боєць розповідає свою історію війни — стає серйозним і замисленим. Коли йому, 24-річному випускникові факультету прикладної математики та фундаментальних наук Національного університету «Львівська політехніка» в червні 2014-го прийшла повістка, він без вагань пішов до військкомату. Як випускник військової кафедри, у званні молодшого лейтенанта він став командиром взводу 24-ї механізованої бригади.

КОЖНОГО ПОРАНЕНОГО ЛЕЙТЕНАНТ ФІЛІПСОНОВ ТЯГНУВ НА СОБІ БЛИЗЬКО КІЛОМЕТРА. ПРИ ЦЬОМУ І НА НЬОМУ, І НА ПОРАНЕНИХ БУЛИ БРОНЕЖИЛЕТИ Й АВТОМАТИ

У зону АТО у складі свого підрозділу Руслан Філіпсонов потрапив наприкінці червня 2014 року. Спершу воювали в Лисичанську, Сєвєродонецьку й Артемівську, а згодом їх перекинули під Лутугине. Той бій 20 серпня 2014 року боєць пам'ятає по хвилинах. Його взвод на висоті утримував опорний пункт за сім кілометрів від Луганська. Від самого ранку українців почала обстрілювати артилерія бойовиків, потім наші позиції атакували танки. Спершу воїнам вдавалося утримувати позиції, але згодом ворог збільшив натиск — і хлопці були змушені відійти. Але у підрозділі вже було чимало поранених та контужених.

Кожного пораненого лейтенант Філіпсонов тягнув на собі близько кілометра. При цьому і на ньому, і на поранених були бронежилети й автомати. Так Руслан переніс в укриття шістьох бійців. Коли перетягував сьомого — розпочався обстріл з «Градів». Воїн заліг, однак це його не врятувало: снаряд вибухнув поруч — осколки посікли все тіло…

Усі семеро врятованих Русланом воїнів згодом одужали в госпіталях. А йому самому довелося пройти важкий дворічний марафон лікування та реабілітації. Лікарі констатували поранення черевної порожнини, обох ніг, розтрощення правої руки, ушкодження легені, майже повну втрату кишечника й серйозне пошкодження сечового міхура. Медики давали мінімальні шанси на одужання.

Усі семеро врятованих Русланом воїнів згодом одужали в госпіталях. А йому самому довелося пройти важкий дворічний марафон лікування та реабілітації

Три дні Руслан Філіпсонов пролежав у польовому госпіталі поблизу Лутугиного. Через обстріли перевезти його до Харкова медики не могли. Згодом таки прилетів вертоліт, і під час польоту настала перша клінічна смерть. Руслана вдалося врятувати за допомогою дефібрилятора. У Харкові під час дванадцятигодинної операції лікарі стабілізували стан його здоров'я, і це дозволило перевезти пацієнта до столичного госпіталю. У Києві його знайшла мама, яка залишалася поруч із сином, поки він не став на ноги.

Двічі Руслан Філіпсонов лікувався в Австрії, де йому зробили ще декілька операцій, а загалом він переніс їх п'ятдесят дві. В Австрії під час однієї з операцій вдруге настала клінічна смерть, однак Руслан знову повернувся. Нині він щиро вдячний усім лікарям за допомогу, адже вважає, що і українські, й австрійські спеціалісти творять дива. А ще він вдячний волонтерам та звичайним українцям, які підтримували його та допомагали боротися.

ОФІЦЕР ПЕРЕЖИВ ДВІ КЛІНІЧНІ СМЕРТІ ТА 52 ОПЕРАЦІЇ, АЛЕ ВИЖИВ І СТАВ НА НОГИ

Співачка і волонтер Наталка Самсонова познайомилася з Русланом Філіпсоновим у Львівському військовому госпіталі, де той спершу лікувався, а згодом проходив реабілітацію. Коли він ще лікувався, вона намалювала його портрет у військовій формі, який врешті став пророчим. Наступного дня після повернення на службу Руслан зробив співачці подарунок: під час святкування 25-річчя її творчої діяльності він вийшов на сцену у військовому однострої.

«Я не уявляв свого життя без військової форми і дуже хотів повернутися до війська, — резюмує Руслан. — І мені це вдалося!»

Нині, повернувшись до лав Збройних Сил України, Руслан Філіпсонов не лише передаватиме безцінний бойовий досвід та знання курсантам Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Його любов до Батьківщини і народу, самопожертва заради побратимів стануть прикладом для майбутніх офіцерів української армії.

За мужність та героїзм лейтенанта Руслана Філіпсонова нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Іван КРИВИЙ

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО ДЕРЖАВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ

СТАЛА КРОКОМ ДО ЇЇ РЕАЛЬНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Прийняття цього документа Верховною Радою України 16 липня 1990 року вважається початком кінця радянської імперії

Наприкінці 80-х і на початку 90-х років минулого століття на теренах Радянського Союзу запалахкотіли міжнаціональні конфлікти. Розпочалися сутички між вірменами і азербайджанцями у Нагірному Карабаху, підрозділи радянської армії жорстоко розігнали мирних мітингувальників у Тбілісі, загинули тисячі людей під час збройного протистояння між узбеками і киргизами у киргизькому місті Ош. Кремль не встигав «гасити» полум'я цих внутрішніх конфліктів.

Стало зрозумілим одне: Радянський Союз, проіснувавши понад 70 років, агонізує. В його республіках набирає обертів боротьба народів за цілковиту незалежність. Зокрема, 11 березня 1990 року її проголошують Латвія та Естонія.

Практично без сутичок між правоохоронцями і громадянами вирує політичне життя в Україні. Але дедалі частіше на вулиці наших міст виходять люди, які відверто вимагають заборонити комуністичну партію Радянського Союзу, дати українцям більше прав, свобод та незалежності. Представники деяких громадсько-політичних партій і рухів на весь голос вимагають відновлення Української Народної Республіки, знищеної російськими більшовиками ще на початку 20-х років.

Прийняття Декларації про державний суверенітет України широко обговорювалося серед людей

РЕЗУЛЬТАТИ ГОЛОСУВАННЯ ЗА ПРОЕКТ ДЕКЛАРАЦІЇ БУЛИ ВРАЖАЮЧИМИ: ЗА — 355, ПРОТИ — 4, УТРИМАЛИСЬ — 0, НЕ ГОЛОСУВАЛИ — 26

— Не скажу, що на початку 90-х абсолютна більшість українців жили ідеєю незалежності — далося взнаки багаторічне перебування в полоні стереотипів, навіяних пропагандою комуністичної партії, — розповідає український письменник Григорій Кримчук, колишній головний редактор газети Українського Народного Руху «Час тайм». — До того ж компартія Української РСР керувала всіма сферами життя, маючи панівну більшість у парламенті. Та, попри це, крига хоч і повільно, але починала скресати. Адже на календарі був 1990-й, ігнорувати волю людей вже було вкрай важко: вони відчули смак свободи, дізналися про страшні злочини радянської влади, яка безжально нищила їхніх дідів і батьків. І вони вже не боялися КДБ, на який партія спиралася всі роки свого панування.

Варто зауважити, що влітку 1990 року склалася досить сприятлива ситуація для того, щоб Україна зуміла послабити свою залежність від Кремля. Нагадаємо, що протистояння між керманичами СРСР і РРФСР — Михайлом Горбачовим і Борисом Єльциним — досягло свого апогею. Особливо після 12 червня, коли було прийнято Декларацію про державний суверенітет РРФСР. Єльцин перейшов до відкритої конфронтації з Горбачовим. Правда, у своїх вчинках він керувався не бажанням розбудови вільної і демократичної Росії, а намаганням ухопити якомога більше влади. Розуміючи, що у складі Радянського Союзу йому як президенту Росії цієї влади не бачити, він робив усе для ослаблення позицій Кремля.

Улітку 1990 року серед народних депутатів України було 373 комуністи, тобто 85 відсотків від загальної кількості. Тому, за словами Івана Плюща, який на той час виконував обов'язки заступника голови ВР, інтрига спостерігалася до останньої миті. Ось як згадував Іван Степанович події 16 липня 1990 року: «Відкривши сесію, я відразу поставив обговорений постатейно проект Декларації на голосування. Результати, що висвітилися на табло, були вражаючими. Я думаю, що такого не чекав ніхто. Це було просто приголомшливо: за — 355, проти — 4, утримались — 0, не голосували — 26».

У Москві, як згадував потім один із натхненників так званої перебудови Олександр Яковлєв, до цього факту поставилися досить спокійно.

— Після цього ми почувалися не надто комфортно, але вважали, що далі слів справа не піде, — говорив у одному зі своїх інтерв'ю Олександр Яковлєв. — Утім помилилися.

Справа в тому, що, порівнявши російську та українську декларації, в Кремлі побачили суттєву різницю між ними. Адже в українській йшлося про необхідність побудови незалежної Української держави. Вона, зокрема, визначила національну державність українського народу, закріпила республіканську форму правління, самостійність, верховенство і неподільність державної влади на всій території. Документ складався з 10 розділів, у яких детально прописувались основи державного, політичного, економічного ладу, підкреслювалися самостійність і суверенітет України. Декларація передбачала необхідність прийняття нової конституції республіки, а в перехідних положеннях зазначалося, що відносини з іншими радянськими республіками будуються на основі договорів, укладених на принципах рівноправності, взаємоповаги і невтручання у внутрішні справи.

У 1990 році Москва активно готувалася до підписання так званого союзного договору, який передбачав існування Радянського Союзу. Щоправда з більшими правами для республік. А ось у декларації нічого не було сказано про участь України у цьому союзі.

А ще цей документ послужив сигналом і для інших народів радянської імперії, мовляв, прокидайтеся, брати, будуйте власні держави. І незабаром аналогічний документ народився і в білоруському парламенті.

Відтоді, як була прийнята Декларація про державний суверенітет України, минуло 26 років. З історичної точки зору це не так уже й багато. Шлях, який ми пройшли, був непростим, а інколи — надто важким, а то й трагічним. Особливо останнім часом, коли путінська Росія розв'язала проти нас неоголошену війну. Сьогодні, говорячи про Декларацію від 16 липня 1990 року, мимоволі згадуєш Універсали Української Центральної Ради, особливо останній — IV. Так, ці документи ухвалювалися в різні історичні епохи й за різних умов, що, звісно, не могло не позначитися на їхньому змісті. Але об'єднує їх одне — прагнення українців мати власну державу, будувати добросусідські стосунки з іншими країнами і народами. Тоді, 1919-го російські більшовики відразу пішли на нас війною. У 1990-му Радянський Союз, який уже тріщав по швах, не вдався до радикальних дій. Проте через 24 роки Кремль не втримався від своїх імперських амбіцій.

Сергій ЗЯТЬЄВ

Напередодні 26-ї річниці з дня прийняття Декларації про державний суверенітет України «Народна армія» запитала у представників різних верств населення, що вони знають про цей документ:

Вадим Гречанінов, генерал-майор у відставці

— Тоді, у 1990-му, мало хто вірив, що парламент піде на такий радикальний крок, як ухвалення даного документа. Адже абсолютна більшість із тих, хто засідав у Верховній Раді, були комуністами. Але їм вистачило мужності віддати свої голоси за цей документ! Звістка про його появу викликала неоднозначну реакцію у суспільстві, але більшість моїх знайомих, товаришів по службі сприйняли її схвально.

Вадим Кучеренко, молодший сержант служби за контрактом, учасник АТО

— Про Декларацію свого часу нам розповідали на заняттях. Я не надто цікавлюся політикою, але скажу так: тодішні народні депутати вчинили дуже правильно, навіть мудро, прийнявши цей документ. Адже він став тією підвалиною, на якій згодом і постала незалежна Україна. Зараз ми маємо свою державу. На жаль, молодому поколінню українців доводиться захищати її зі зброєю в руках. Упевнений, що ми переможемо.

Сергій Соловей, заступник голови Київської міської організації ТСО України

— Декларація про державний суверенітет України стала своєрідною дорожньою картою для виходу зі складу радянської імперії. Підкреслю: цивілізованого виходу. Адже цей процес не супроводжувався стріляниною, кровопролиттям. У нас на цьому підґрунті не виникло жодних міжетнічних конфліктів, як це було в інших радянських республіках.

Олександр Сопронюк, молодший сержант, командир відділення

— Як на мене, люди, які проголосували за цей документ, певною мірою ризикували власною безпекою. Адже у ньому — за великим рахунком — йшлося про створення суверенної України, тобто вихід із Радянського Союзу. Центральна влада могла застосувати до цих депутатів репресії. Принаймні так мені здається. Весь документ я не читав, але суть мені добре зрозуміла — незалежність та суверенітет нашої держави.

Записав Сергій ЗЯТЬЄВ

Багатоцільовий вертоліт Мі-8 ЗС України під час виконання бойових завдань у зоні АТО

«РАЙОН НЕБЕЗПЕЧНИЙ. РІШЕННЯ НА ВИЛІТ ПРИЙМАЙТЕ САМІ»

Командир вертольота, порадившись з екіпажем, прийняв рішення летіти на передовий край для евакуації нашого пораненого бійця

За плечима цього молодого, скромного військового льотчика вертольота Мі-8 — дві миротворчої місії у 10-й та 15-й ротаціях у складі 56-го окремого вертолітного загону миротворчих сил Місії ООН у Ліберії. Він побував і в сусідньому Кот-д'Івуарі. Але так сталося, що капітану Барнасу, як і багатьом іншим воїнам-миротворцям, нині доводиться відновлювати мир у своїй країні, на Донбасі. До речі, він став наймолодшим серед командирів екіпажів, які виконували завдання в зоні АТО.

…Літо 2014 року. На Сході України точаться активні бойові дії. Окрім броньованої та іншої військової техніки серед наших втрат і авіаційна.

— В Африці часто доводилося виконувати польотні завдання в непростих ситуаціях. Проте коли я сів за штурвал вертольота у зоні проведення АТО, відразу зрозумів — тут усе набагато складніше. У нашому повітрі одразу відчувалася небезпека, — зізнається старший льотчик вертолітної ланки Мі-8 капітан Ігор Барнас.

Перші його вильоти в зоні АТО були з Чугуєва на Довгеньке. Тоді там постійно розташовувалася чергова зміна вертольотів, які за першої потреби вилітали на бойові завдання.

— Це були головним чином задачі з перевезення команд спецпризначенців, засобів захисту для особового складу, води та продовольства, евакуації поранених тощо, — згадує Ігор Барнас. — Зайве казати, що літати під час таких завдань було небезпечно, адже противник уже мав чим гатити по наших повітряних машинах. Тому для зниження шансів противника вцілити в наш борт, ми виконували політ приховано, на гранично малій висоті, з урахуванням рельєфу місцевості. Також постійно змінювали швидкість та напрямок польоту.

Словом, під час АТО наші військові льотчики відпрацювали певну тактику польотів. Хто не маневрує або перевищує відносно безпечну висоту польоту — той ризикує бути знищеним.

— Командир вертольота має постійно контролювати ситуацію та миттєво приймати правильні рішення в разі ускладнення обстановки. Надважливе значення має злагодженість усього екіпажу, — переконаний льотчик. — Наприклад, під час польоту на малій висоті треба «перестрибнути» лісосмугу, за нею ЛЕП, праворуч висота… Тому вертоліт летить ліворуч вниз, або праворуч вгору. Тож кожен член екіпажу має бути особливо уважним щосекунди впродовж усього польоту.

У ЗОНІ АТО ВЕРТОЛІТНИКИ ЛІТАЮТЬ НА ГРАНИЧНО МАЛИХ ВИСОТАХ ТА МАКСИМАЛЬНИХ ШВИДКОСТЯХ. КОЖЕН ЧЛЕН ЕКІПАЖУ МАЄ БУТИ ОСОБЛИВО УВАЖНИМ. ТРЕБА «ПЕРЕСТРИБНУТИ» ЛІСОСМУГУ, ЗА НЕЮ ЛЕП, ПРАВОРУЧ ВИСОТА…

І хоча нині наші льотчики в зоні АТО літають на відповідній відстані від лінії розмежування, їм часто доводиться бувати в епіцентрі бойових дій.

— Нещодавно нам поставили завдання вилетіти до Курахового, населеного пункту неподалік від Донецька, — розповідає авіаційний технік вертольота Мі-8 майор Володимир Затварський, який тривалий час виконує завдання в зоні АТО з командиром екіпажу капітаном Ігорем Барнасом. За його плечима участь у багатьох миротворчих місіях у Ліберії, одній — у Кот-д'Івуарі, Демократичній республіці Конго.

— Ми мали евакуювати важкопораненого на міні бійця. Прибувши до визначеного пункту, намагалися сісти якнайближче до позицій наших підрозділів, щоб у разі нападу ДРГ, нас було кому підстрахувати.

Коли вертоліт взяли під охорону, до льотчиків вийшов командир тамтешнього підрозділу. Він повідомив, що для евакуації пораненого необхідно дістатися Мар'їнки, бо військовим медикам не вдалося його звідти вивезти.

«Район небезпечний, рішення на виліт приймайте самі», — попередив командир.

— Порадившись з екіпажем, командир вертольота капітан Барнас прийняв рішення летіти за пораненим, — продовжує Володимир Затварський. — На околиці Мар'їнки нас узяв під охорону підрозділ спецпризначенців. Ми швидко переклали пораненого на борт вертольота й успішно завершили евакуацію.

Вадим КОВАЛЬОВ

Уже третій рік поспіль 15 липня у нашій державі відзначатиметься День українських миротворців. Саме цього дня двадцять три роки тому, на прохання генерального секретаря ООН, два літаки з передовою групою 240-го батальйону ЗС України на борту здійснили виліт з дніпропетровського аеродрому в напрямку Боснії. Передова група налічувала 42 військовослужбовця. Після приземлення у місті Сараєво українські миротворці одразу опинилися в епіцентрі бойових дій. Місто й аеродром обстрілювали артилерія та снайпери... Таким був початок історії участі українських підрозділів у міжнародних операціях. З 1992 року понад 42 тисячі українських військовослужбовців взяли участь у 25-ти міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки. Наразі Збройні Сили України беруть участь у 10 міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки у 8 країнах світу і районі Аб'єй.

Країни, які беруть участь у миротворчих операціях ООН, відзначають Міжнародний день миротворців Організації Об'єднаних Націй 29 травня (який встановлено рішенням Генеральної Асамблеї ООН 11 грудня 2002 року на вшанування миротворців усіх країн, які брали участь у миротворчих операціях і миротворчих місіях ООН, та введено в дію Указом Президента України від 30 квітня 2003 року № 374/2003). Окрім того, кожна країна встановила національні дати вшанування героїв-миротворців.

21 травня 2013 року Верховна Рада України одноголосно прийняла Постанову № 292-VII «Про встановлення Дня українських миротворців». Відповідно до цієї постанови, Днем українських миротворців визначено 15 липня, з подальшим відзначенням його на державному рівні для вшанування мужності й звитяги, зразкового виконання службових обов'язків, вірності присязі учасників миротворчих операцій та забезпечення збереження пам'яті славетних героїв-миротворців, які загинули під час виконання обов'язків у складі миротворчого контингенту та миротворчого персоналу.

УКРАЇНСЬКІ ВЕРТОЛІТНИКИ-МИРОТВОРЦІ ДОПОМОГЛИ ЄГИПЕТСЬКИМ СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦЯМ ДЕСАНТУВАТИСЯ НА ВИСОТІ 1500 МЕТРІВ НАД РІВНЕМ МОРЯ

Два вертольоти Мі-8 18-го окремого вертолітного загону Місії ООН у ДР Конго були задіяні на занятті групи спеціального призначення збройних сил Єгипту з безпарашутного десантування.

Тренування проводилися на військовій базі Саке, що майже за 20 кілометрів від табору національного контингенту.

Під час зависання вертольота на висоті 20 метрів єгипетські військовослужбовці спускалися на землю за допомогою альпіністського спорядження та займали кругову оборону визначеної ділянки.

— Ми працювали над майданчиком, який розташований на висоті 1500 метрів над рівнем моря, — розповідає командир екіпажу майор Володимир Шлюхарчук. — Розріджене гірське повітря створює додаткове навантаження на двигуни вертольота. Ускладнюють стабільність зависання та, відповідно, висадку десанту і часті зміни напрямку вітру. В реальних умовах така висадка триває лічені хвилини, тож екіпаж і десант мають діяти надзвичайно злагоджено.

Загалом, наліт українських екіпажів за тренування склав 3 години 25 хвилин. Єгипетські ж спецпризначенці за 10 підйомів наших Мі-8 виконали по 5 спусків.

За планами Місії ООН у ДР Конго, вже незабаром група єгипетських спецпризначенців буде задіяна у виконанні бойових завдань у важкодоступних районах країни. Тож тренування не лише покращують професіоналізм військових, а й стають хорошим підґрунтям взаємодії підрозділів різних країн для досягнення миру на Африканському континенті.

Анатолій СТЕЛЬМАХ

Український екіпаж проводить десантування спецпризначенців збройних сил Єгипту

САКСЬКУ АВІАБРИГАДУ ОЧОЛЮЄ «НАРОДНИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ»

Вчинок авіаторів Сакської морської авіаційної бригади, які вийшли з окупованого Росією Криму разом із бойовою технікою, навіть через два роки здається неймовірним. Тож не дивно, що подвиг авіаторів відзначили не лише на рівні державних структур. Напередодні Дня Військово-Морських Сил командир цього з'єднання полковник Ігор Бедзай отримав почесний орден «Народний герой України».

У лютому 2014 року без жодних наказів «згори» Ігор Бедзай узяв на себе відповідальність і дав команду на зліт. Сакська авіабригада стала єдиною кримською військовою частиною, яка змогла вивести з окупованого півострова майже всю свою техніку.

— Це не моя нагорода, це нагорода 10-ї авіабригади. Завдяки цим мужнім хлопцям і дівчатам морська авіація України жива і повноцінно виконує свої функції, — каже полковник Ігор Бедзай.

Наразі активно триває процес відновлення авіаційного з'єднання. Чимало людей виявили бажання служити в цій військовій частині. Ще б пак, із таким командиром та офіцерами! Крім техніки, їм вдалось зберегти дух нескореності та боротьби. Аби літаки завжди були готові до вильотів, авіаційні інженери трудяться і взимку на морозі, і влітку під час спеки. Працюють спокійно, без пафосу і по-військовому стримано.

САКСЬКА АВІАБРИГАДА ЗМОГЛА ВИВЕСТИ З ОКУПОВАНОГО КРИМСЬКОГО ПІВОСТРОВА МАЙЖЕ ВСЮ СВОЮ ТЕХНІКУ

До того ж є перспективи отримання нової техніки. За планами, літаки почнуть постачати з 2018 року. На зміну Ан-26 прийдуть Ан-148 і Ан-178. На базі Ан-148 буде створено морський патрульний літак. Він буде виконувати завдання повітряної розвідки в морі, а також знищення морських надводних і підводних цілей.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Полковник Ігор Бедзай отримав почесний орден «Народний герой України»

МИСЛИВЦІ ЗА ДРОНАМИ

Підлеглі майора Олексія Бондаря — люди різного віку. Деякі з них — удвічі старші за комбата. Втім підрозділ завжди відзначався високим рівнем військової дисципліни та відповідальності

ЗРК «Оса-АКМ» виконує пуск ракети по ворожому БПЛА

Майор Олексій Бондар

Розрахунки зенітної ракетної батареї майора Бондаря здійснили 14 бойових пусків по БПЛА російських окупаційних військ. Лише за підтвердженими даними, зенітники збили щонайменше три безпілотники.

Свій перший російський «Орлан» розрахунок батареї вполював у квітні 2015 року неподалік від Луганської ТЕЦ. Недовго супроводжуючи ціль, вони знищили її першою ж ракетою. Саме завдяки бойовим успіхам підрозділу його командир достроково отримав військове звання «майор».

Комбатом капітан Олексій Бондар став у вересні 2014-го. Батарея капітана Бондаря пройшла злагодження з бойовими пусками на полігоні «Широкий Лан», після чого заступила на бойове чергування на позиції біля адміністративного кордону з анексованим Кримом.

Протягом шестимісячного «колокримського стояння» воїни-зенітники з Гвардійського продовжували бойове злагодження підрозділу, виконуючи завдання з прикриття наземних підрозділів від можливих авіаударів.

У самій зоні проведення АТО батарея майора Олексія Бондаря перебуває майже півтора року — з лютого 2015-го. Перші півроку підрозділ дислокувався на Луганщині. Там для батареї почалася справжня бойова робота. А саме — боротьба з безпілотними літальними апаратами противника. З літа 2015 року зенітники майора Олексія Бондаря несуть службу на півдні Донеччини.

У батареї близько 60 відсотків військовослужбовців, призваних за мобілізацією. Більшість із них — чоловіки віком до 35 років, але є й справжні «аксакали», сивочолі батьки сімейств і дідусі, які розміняли вже шостий десяток. Серед них — заступник командира батареї по роботі з особовим складом майор Олександр Тоцький, якому 57 років. До війни він був вчителем предмету «Захист Вітчизни».Торік його мобілізували.Так офіцер почав вивчати захист Вітчизни на практиці. Молодий, енергійний та вимогливий командир підрозділу та його поважний, немолодий заступник якнайкраще доповнюють один одного.

Майор Олексій Бондар допоміг учорашньому вчителю швидко опанувати озброєння підрозділу та ввійти до строю. А досвідчений педагог із трьома десятиліттями педагогічного стажу допомагає командирові у створенні в колективі здорового морально-психологічного клімату, ділиться з комбатом, який рівно удвічі молодший, життєвою мудрістю.

— Олексій Володимирович — дуже перспективний офіцер, технічно грамотна людина і турботливий командир, — розповідає про комбата Олександр Васильович. — Окрім того, він талановитий організатор та, попри молодий вік, прекрасний господар. Його зусиллями у пункті дислокації підрозділу облаштовано побут із максимальним, як для польових умов, комфортом. Тричі на тиждень наші хлопці відвідують польову лазню. Організовано й регулярне гаряче харчування. Налагоджено тісний контакт із сім'ями військовослужбовців — разом із комбатом ми намагаємося розв'язувати їхні проблеми. Я переконаний, що такі офіцери, як майор Олексій Бондар — майбутнє нашого війська.

Підлеглі майора Бондаря — досвідчені воїни-зенітники, які добре знають свою справу і вправно володіють штатним озброєнням. Серед них є й насправді цікаві особистості. Зокрема — фізик-ядерник та програміст із однієї відомої корпорації. Але переважна більшість — звичайні хлопці, прості «технарі», які зараз потрібні найбільше. Вони навчають один одного, передаючи свій досвід. Хтось уже готується до демобілізації, а для когось попереду місяці бойової служби.

А поки що майор Олексій Бондар на чолі своєї зенітної ракетної батареї продовжує виконувати бойові завдання в районі проведення АТО.

— Начальники розрахунків, старшина й сержанти працюють чітко й злагоджено, — говорить комбат. — А солдати у нашій батареї — це, так би мовити, люди з руками: техніка завжди якісно й своєчасно обслуговується, у господарстві порядок. Словом, наш військовий колектив є злагодженим і боєздатним. І він неодноразово це підтверджував!

Олексій ТРИГУБ

20 ГОДИН ПІД ВОДОЮ — І ЛИШЕ ТОДІ МОЖЕШ НАЗИВАТИСЯ ВОДОЛАЗОМ

Військовослужбовці корабельного складу і підрозділів спеціального призначення флоту навчаються на курсах водолазної підготовки

Водолаз під час практичного навчання

Двадцяти трьом слухачам, які протягом двох місяців проходили теоретичну та практичну підготовку, після успішного складання іспитів було присвоєно кваліфікацію «водолаз» та урочисто вручено відповідні посвідчення. Це вже не перший випуск військових моряків, який проходить на базі Національного університету «Одеська морська академія».

Після перебазування Військово-Морських Сил на материкову частину України гостро постало питання організації підготовки водолазних спеціалістів. Сьогодні курси водолазних спеціалістів, що складаються з двох навчальних модулів, функціонують в Одесі на навчально-тренувальній базі Національного університету «Одеська морська академія».

Перший модуль присвячено теоретичній підготовці. Він передбачає опанування військовослужбовцями знань з організації водолазних спусків, вивчення типового сучасного водолазного спорядження та засобів забезпечення, яке перебуває на озброєнні кораблів та допоміжних суден. Окрім того, майбутні водолази вчаться правил зберігання, перевірки, підготовки, виявлення та усунення можливих несправностей водолазного спорядження. Вони також вивчають способи виконання типових водолазних робіт, фізичні та фізіологічні особливості водолазних спусків, техніку безпеки під час виконання водолазних робіт та способи надання допомоги водолазам у аварійних ситуаціях.

Успішно складений іспит із теоретичної підготовки стає для слухача допуском до практичних водолазних спусків. Специфіка діяльності водолаза висуває до людей цієї професії підвищені вимоги до фізичної та психічної витривалості, функціонального стану серцево-судинної та дихальної систем, стійкості до перепадів температури.

Кожен водолаз, який закінчив курс, повинен мати за плечима не менш як 20 годин практичної діяльності під водою. Заняття із слухачами відбуваються за досить насиченим графіком. Так, під час плавання в легких водолазних костюмах водолази виконують спеціальні роботи, в ході яких здійснюють пошук та підйом предметів, які затонули, відпрацьовують елементи підводно-технічних, рятувально-водолазних і рятувально-евакуаційних робіт. Елементи водолазної підготовки мають бути доведені до автоматизму.

— За призначенням і характером діяльності водолазних спеціалістів можна розподілити на дві групи, — розповідає викладач кафедри корабельної енергетики та електроенергетичних систем факультету ВМС капітан 3 рангу Михайло Басанов. — Це водолази, які займаються підводно-технічними й аварійно-рятувальними роботами, та підводні плавці, які виконують бойові завдання. Але в сучасних умовах будь-хто з них може опинитися у ситуації, коли потрібно буде виконувати відповідальні завдання із забезпечення діяльності військ. Ці завдання пов'язані з розвідкою морського дна, характеру берегової лінії в місцях висадки морського десанту та стоянки кораблів, забезпеченням роботи при спорудженні причалів, пошуком та знешкодженням мін і фугасів, участю в наданні допомоги аварійним підводним човнам, забезпеченням підйому й евакуації затонулої військової техніки, усуванням підводних перешкод у фарватері, пошуком техніки, яка затонула тощо.

ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ І ХАРАКТЕРОМ ДІЯЛЬНОСТІ ВОДОЛАЗНИХ СПЕЦІАЛІСТІВ МОЖНА РОЗПОДІЛИТИ НА ДВІ ГРУПИ. ЦЕ ВОДОЛАЗИ, ЯКІ ЗАЙМАЮТЬСЯ ПІДВОДНО-ТЕХНІЧНИМИ Й АВАРІЙНО-РЯТУВАЛЬНИМИ РОБОТАМИ, ТА ПІДВОДНІ ПЛАВЦІ, ЯКІ ВИКОНУЮТЬ БОЙОВІ ЗАВДАННЯ

Національний університет «Одеська морська академія» має відмінні навчально-тренувальні комплекси з тренажерами, які дозволяють імітувати в реальних умовах ті позаштатні обставини, які можуть виникати під час підводно-технічних та аварійно-рятувальних робіт. Окрім того, до послуг майбутніх водолазів тренажер, на якому можна виконувати під водою весь спектр зварювальних робіт.

Інтенсивність та якість навчального процесу дозволяє підготувати професійних водолазних фахівців, які будуть здатні виконувати складні завдання під час роботи в морі на глибині, діяти в надзвичайних ситуаціях і в спокійну, й у штормову погоду.

Віталій ПАНЧИШИН

ПЕРШОКУРСНИКІВ ЕКЗАМЕНУВАЛИ МОРЕМ

Курсанти факультету Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія» завершили тижневий шлюпковий похід

Морські хвилі, присмак солі на губах, палюче сонце та товариші, готові допомогти будь-якої хвилини... Без цього професія військового моряка здається неповноцінною. Саме флотська романтика завжди надихала молодих людей поєднати своє життя з морем. Тож для 44 курсантів першого курсу факультету військово-морських сил Національного університету «Одеська морська академія» тижневий шлюпковий похід став своєрідним іспитом, склавши який, вони можуть вважатися повноправними членами великої родини військових моряків.

Майбутні офіцери здійснили чималий перехід акваторією Чорного моря. У поході їх супроводжував катер «Південний», де з курсантами проводилися заняття і де вони мали змогу відпочити.

Шлюпковий похід — це іспит, склавши який курсанти можуть вважатися повноправними членами великої родини військових моряків

— Знайомство з морем та робота в колективі є дуже важливими елементами в процесі підготовки майбутніх офіцерів Військово-Морських Сил, — переконаний начальник факультету ВМС Національного університету «Одеська морська академія» капітан 1 рангу Ростислав Шаров. — Зі свого боку ми зробили все, щоби цей похід був максимально наближений до тих реальних умов, з якими наші курсанти зустрінуться під час служби.

За словами керівника факультету, традицію морської практики першокурсників було відроджено минулого року. Тоді іспит морем пройшли одразу два курси.

— Така морська практика дає курсантам можливість не тільки закріпити теоретичні знання та вдосконалити навички, а й перевірити себе на місцевості, — додав капітан 1 рангу Ростислав Шаров.

Курсант Микола Сухоруков:

«Окрім веслування на шлюпках, мені сподобалися заняття, які проводилися з нами. Ми швартувалися на необладнаний берег, влаштовували там ночівлю, власноруч готували їжу. Думаю, кожен з моїх товаришів залюбки повторив би все знову. Одна шлюпка — одна команда. Ми навчилися працювати як одне ціле, адже без цього пройти, наприклад, декілька морських миль було б дуже проблематично».

Отже, курсанти на практиці вдосконалили знання з навігації та основ військово-морської справи. Окрім цього — набули досвіду з веслування, походу під вітрилами, орієнтування на місцевості. Загалом вони добряче попрацювали в команді, а кращі навіть спробували виконувати обов'язки дублера вахтового офіцера на катері «Південний».

Олександр ЗАВТОНОВ

АН-178 У НЕБІ НАД ВЕЛИКОБРИТАНІЄЮ

Україна бере участь у Міжнародному авіакосмічному салоні Фарнборо-2016

Багатоцільовий транспортний літак Ан-178 виробництва ДП «Антонов»

11–17 липня 2016 року у Великобританії на території виставкового комплексу аеропорту Фарнборо в передмісті Лондона проводиться одна з найбільших Міжнародних авіакосмічних виставок Фарнборо-2016 (Farnborough International Airshow). Салон відбувається кожні два роки і є однією з головних експозицій у галузі аерокосмічного обладнання та технологій. Цього року участь у виставці беруть понад тисячу компаній. На Фарнборо демонструють нові розробки авіакосмічної галузі, літаки, вертольоти, авіаційні двигуни, компоненти й електроніку, військову техніку, космічні літальні апарати та комплектуючі, устаткування й інфраструктуру аеропортів, технічний сервіс.

Українська експозиція представлена підприємствами, що входять до складу ДК «Укроборонпром». Центральне місце в ній посідає багатоцільовий транспортний літак Ан-178 виробництва ДП «Антонов», виготовлений поки що в одному екземплярі.

Ан-178, який вперше представляється на такому важливому заході, бере участь у програмі демонстраційних польотів та приймає відвідувачів на статичній стоянці.

Окрім транспортника Ан-178, ДК «Укроборонпром» презентує й Ан-132, моделі ще декількох літаків виробництва ДП «Антонов», авіаційні керовані ракети та іншу сучасну техніку авіаційної галузі виробництва ОПК України.

«УКРОБОРОНПРОМ» НАЦІЛЕНИЙ НА АКТИВНИЙ ДІАЛОГ З ПРЕДСТАВНИКАМИ ІНШИХ ДЕРЖАВ ДЛЯ ОБМІНУ ДОСВІДОМ І ТЕХНОЛОГІЯМИ, ПРИСКОРЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОГРАМИ ІМПОРТОЗАМІЩЕННЯ ТА ПОШУК НОВИХ ПАРТНЕРІВ

Генеральний директор Державного концерну Роман Романов, який очолює українську делегацію на виставці, зазначив, що «Укроборонпром» націлений на активний діалог з представниками інших держав. Головна мета — налагодження обміну досвідом і технологіями, прискорення реалізації програми імпортозаміщення та пошук нових партнерів. Роман Романов упевнений, що з Фарнборо українські підприємства повернуться з низкою нових взаємовигідних домовленостей.

Підготував Андрій ЛИСЕНКО

Окрім ДП «Антонов», у Фарнборо представлені такі підприємства Концерну:

ДК «Укрспецекспорт» та ДГЗІФ «Укрінмаш» — експорт та імпорт продукції, послуг військового і подвійного призначення;

ДАХК «Артем» — виробництво та експорт понад 70 найменувань спеціальної та авіаційної техніки, а також виробництво медичної техніки;

ДП «Миколаївський авіаремонтний завод «НАРП» — капітальний та середній ремонт різних типів літаків і двигунів, а також корабельних газотурбінних установок і комплектуючих виробів;

ПАТ «Завод «Маяк» — розробка, виготовлення, реалізація, ремонт, модернізація та утилізація озброєння та військової техніки, проведення та реалізація науково-дослідних і конструкторсько-експериментальних робіт з розробки та впровадження у виробництво нових виробів електронної техніки, зокрема засобів магнітного запису.

СЕРЕДНІЙ БАГАТОЦІЛЬОВИЙ ТРАНСПОРТНИЙ ЛІТАК АН-178 — УНІКАЛЬНА МОДЕЛЬ, ЯКА МОЖЕ ВИКОРИСТОВУВАТИСЯ ЯК У ЦИВІЛЬНІЙ АВІАЦІЇ, ТАК І ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ ПОТРЕБ

Ан-178, розроблений ДП «Антонов», — це транспортний літак сімейства Ан-148/158 вантажопідйомністю 18 т. Його було спроектовано на зміну Ан-12 та С-160. Перший політ Ан-178 здійснив 7 травня 2015 року.

Серед його переваг: розмір і вантажопідйомність; льотні та технічні характеристики; зниження вартості експлуатації за рахунок заміни чотирьох або двох турбогвинтових двигунів двома турбореактивними; відповідність усім сучасним вимогам і стандартам завдяки бортовому обладнанню й авіоніці нового покоління.

Унікальна особливість Ан-178 — можливість перевозити широкий спектр пакетованих вантажів (у контейнерах і на піддонах), зокрема морські контейнери 1С із поперечним перерізом 2,44х2,44 м. Завдяки цьому літак є ефективним транспортним засобом для матеріально-технічного забезпечення та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій. Втілюючи в собі кращі характеристики літаків «Антонов», Ан-178 може базуватися на різноманітних аеродромах, зокрема ґрунтових і високогірних.

ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ АН-178

Висота польоту	12200 м
Швидкість польоту	825 км/год
Дальність польоту	5300 км
Екіпаж	2+1
Двигун	2 х D436–148FM
Максимальне корисне навантаження	18,0 т
Можливості вантажного відсіку:	
Десант	70 осіб
Поранені на ношах + на сидіннях	48+15 осіб

Голова центрального комітету Всеукраїнської профспілки працівників Збройних Сил України Дмитро Мірошниченко (на фото у центрі) спілкується з представниками трудових колективів

ПІЛЬГОВІ ПУТІВКИ НА ОЗДОРОВЛЕННЯ, ОПЛАТА НАВЧАННЯ У ВИШАХ

— ЦЕ ЛИШЕ ОКРЕМІ СОЦІАЛЬНІ БОНУСИ ДЛЯ ЧЛЕНІВ ПРОФСПІЛКИ,

або Про гарантований соціальний пакет працівників Збройних Сил та підприємств «оборонки»

Проведення виїзних засідань президії Центрального комітету Всеукраїнської профспілки працівників Збройних Сил України — це вже давня традиція, яку свого часу започаткував її голова Дмитро Мірошниченко. Черговий подібний захід проводили у гарнізоні Запоріжжя. На розширене засідання запросили активістів з Одеси, Дніпра, Львова, Харкова та інших міст. «Спілкування з ними безпосередньо на місцях дозволяє нам краще вивчати проблеми працівників Збройних Сил України, виявляти «вузькі» місця в діяльності профспілкових організацій, виконання колективних договорів з боку командирів, начальників. Проведення такого соціального діалогу сприяє посиленню співробітництва. Адже працівники нашого війська разом із військовослужбовцями виконують спільне завдання — зміцнюють обороноздатність нашої держави», — так визначив мету проведення виїзних розширених засідань Дмитро Тимофійович.

Дмитро Мірошниченко підкреслив, що соціальний діалог на принципах рівноправного партнерства щодо виконання положень Галузевої угоди між Міністерством оборони України та ЦК профспілки на 2016–2018 роки та колективних договорів в умовах реформування Збройних Сил сприяє посиленню соціального захисту людей праці. Про уважне ставлення до розв'язання проблем багатотисячного колективу працівників нашого війська свідчить той факт, що ще на етапі підготовки цього документа Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак підтримав профспілкового лідера у питаннях оздоровлення людей праці. Керівник військового відомства також дав «добро» на внесення до Галузевої угоди пункту про можливість додавання деяких категорій (спеціалістів) працівників війська до переліку тих, яким може надаватися службове житло.

НА ОДЕСЬКОМУ АВІАРЕМОНТНОМУ ЗАВОДІ ЙОГО ПРАЦІВНИКАМ ЧАСТКОВО ОПЛАЧУЮТЬ ОРЕНДУ ЖИТЛА, ФІНАНСУЮТЬ НАВЧАННЯ У ВИШАХ, ЯКЩО МОЛОДІ ЛЮДИ ГАРАНТОВАНО ПОВЕРНУТЬСЯ ПІСЛЯ ІНСТИТУТУ НА ЗАВОД

За словами Дмитра Мірошниченка, останнім часом набуває нових ознак співробітництво профспілок із Державним концерном «Укроборонпром». Адже на його підприємствах працюють понад десять тисяч працівників, які перебувають на профспілковому обслуговуванні у профспілці ЗС України.

Серед профспілкових активістів особливу увагу слід звернути на «живу легенду» Львівського державного авіаремонтного заводу Валентина Жуковецького. Наступного року він відзначатиме 60 років праці на одному з кращих підприємств вітчизняного ОПК. Він покидав його лише під час строкової військової служби, відрядження до Куби та однієї з арабських країн, де передав місцевим спеціалістам досвід ремонту та обслуговування авіаційних систем новітнього на той час літака МіГ-21. Нині Валентин Жуковецький очолює профспілкову організацію Львівського ремзаводу. За його словами, колективний договір, який уклали між директором підприємства і профспілкою, є одним із кращих і гарантує надання заводчанам привабливих соціальних бонусів. «Коли до нас приходить нова людина, я пропоную їй стати членом нашої первинної організації, — розповідає Валентин Григорович. — І коли той знизує плечима, мовляв, а навіщо це мені потрібно, я називаю ті соціальні блага, які отримає він як член нашої організації після прийому на роботу. Це обід за принципом «шведського столу» вартістю 12–15 гривень. Це безкоштовна допомога заводських медиків у разі хвороби. За підсумками роботи за квартал ми даємо премії, а це понад два посадових оклади. Профспілка оплачує поїздки наших працівників разом із сім'ями за маршрутами вихідного дня. Ми не маємо заборгованості з боку Міноборони за виконані замовлення. Навіть більше — у деяких спеціалістів місячна зарплата становить 15–17 тисяч гривень…»

Коли я послухав про ці та інші соціальні бонуси, то зрозумів, чому 92 відсотка заводчан є членами профспілкової організації. Тут треба додати, що за посилення соціального та правового захисту людей праці на цьому підприємстві багато в чому треба завдячувати його директору полковнику запасу Олександру Кравчуку, який починав працювати на підприємстві ще з лейтенанта. Він добре знає проблеми співробітників і, як бачите, виявляє реальну турботу про них.

Багато робиться для посилення соціального захисту працівників і на Одеському авіаційному ремонтному заводі, де профспілкову організацію очолює Володимир Тищенко. Нещодавно заводчани урочисто відзначили 105 років від дня створення цього підприємства. Кращим спеціалістам вручають спеціальну пам'ятну медаль на честь засновника заводу Артура Анатри. Кавалери цієї нагороди отримують і грошову винагороду.

Серед соціальних бонусів, які надають членам профспілки, — оплата лікування, зокрема складних операції. Поточного року 160 працівників пройшли лікування за рахунок соціального пакета підприємства. Одній із працівниць оплатили операцію, яка коштувала майже 200 тисяч гривень. Підприємство також бере на себе частку оплати за оренду житла. Окрім цього — виплачує до двох тисяч гривень учням, які навчаються робочих спеціальностей. Фінансує завод і навчання у вишах тих молодих людей, які уклали угоду про повернення на своє підприємство після отримання вищої освіти.

Подібний досвід організації дієвого, партнерського соціального діалогу накопичено і на Луцькому державному ремонтному заводі «Мотор». Голова профспілкової організації Юрій Сикачов — теж представник робочої династії. Тут понад 40 років працював його батько Віктор Григорович, майже стільки ж — мати Любов Василівна. За словами керівника профспілки, середня зарплата на підприємстві становить понад 6 тисяч гривень. Заводчани також отримують доплати за стаж роботи, розряд. Досвідченим спеціалістам доплачують за наставництво.

Підприємство має власні бази відпочинку. У дитячих оздоровчих таборах побували вже 75 дітей. Їхні батьки заплатили за путівки лише 10 відсотків їхньої вартості.

Підбиваючи підсумки заходу, Дмитро Мірошниченко висловив таку думку: для військовослужбовців настільною книгою є загальновійськові статути. А для працівників Збройних Сил таку роль відіграють колективні договори, всього активу профспілки — Міжгалузева Угода з Міністерством оборони. Перші результати її виконання свідчать про те, що співробітництво посилюється і розвивається, а це позитивно позначається на соціальному захисті людей праці.

Володимир ЧІКАЛІН

ДЕКОМУНІЗАЦІЯ НЕ ЗАЧІПАЄ НАГОРОДИ

За 20 кілометрів від Запоріжжя є пам'ятник визволителям міста. Він установлений на лівому березі Дніпра і являє собою понтон, на якому підвівся на повний зріст боєць і ніби закликає своїх бойових побратимів захопити плацдарм на тому боці Славутича. Встановили цей монумент з нагоди 25-річчя визволення обласного центру.

Перебуваючи тут у відрядженні, я побачив біля пам'ятника чоловіка похилого віку з орденською планкою на грудях. Розговорилися. Виявляється, саме на цьому місці його батько форсував Дніпро. У понтон, на якому він перебував, влучила бомба. Перевівши погляд на широку гладь річки, чоловік тихо мовив: «Десь на її дні лежать кістки мого батька». Трохи помовчавши, він звернувся до мене зі своєю ветеранською проблемою.

Виявляється, він має українську медаль «Захисник Вітчизни», але старого зразка — з георгіївською стрічкою. Відповідно до закону про декомунізацію, колодку медалі змінили, знявши з неї цю стрічку. «Коли збирався відвідати місце, де загинув мій батько, то не наважився одягти цю медаль, — сказав ветеран і запитав: — То чи маю я право її носити?»

Я заспокоїв свого співрозмовника, пославшись на Закон України «Про засудження комуністичного і націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні й заборону пропаганди їхньої символіки». Ця заборона не стосується державних нагород, ювілейних медалей та інших відзнак, якими нагороджувалися громадяни до 1991-го і протягом 1991–2015 років у зв'язку з відзначенням подій періоду Другої світової війни. Тому той ветеран, який носить медаль «Захиснику Вітчизни» старого зразка, не порушує законодавство.

Володимир СТЕФАНІВ

ЯК БІЙЦІВ «ПОВЕРТАЮТЬ З ВІЙНИ»

У відділенні психологічної реабілітації столичного госпіталю знаходять необхідні слова і ефективні методики для відновлення травмованих воїнів АТО

Психолог Тетяна Таран проводить психологічний сеанс з пораненими бійцями

…Уже не вперше рота Сергія потрапила під потужний вогонь ворожих «Градів». Підрозділ пробивався з оточення в районі Іловайська. Вбитих і поранених розміщували у вцілілих вантажівках, і за командою єдиного офіцера, що вцілів, прямували далі. Техніка вже рушила з місця, однак стривожений Сергій ще снував уздовж поріділої колони і шукав друга Андрія. Той, явно контужений, знайшовся за півсотні метрів від замикаючої бойової машини. Хлопця хитало, він тряс головою…

Сергій заволав до нього, замахав лівою рукою. Андрій це помітив і побіг у бік товариша. За секунду пролунав вибух. Сергій стояв як укопаний і бачив, неначе в уповільненій зйомці, падіння на землю шматків тіла побратима…

— У моїй практиці випадок із Сергієм був найважчим, — зізнається начальник відділення психологічної реабілітації Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МОУ Тетяна Таран. — На тілі цього солдата не було жодної подряпини чи гематоми, але йому відняло ліву руку. Вона висіла батогом уздовж тіла, пальці долоні не ворушилися, не реагували на біль. Лікарі кількох клінік ставили йому діагноз: посттравматичний стресовий розлад на тлі бойової психологічної травми. Однак нічим не могли йому зарадити, бо жодна з випробуваних лікувальних методик бійцю не допомогла…

Сергій мав стійкий комплекс вини. Хлопець вважав, що саме він несе відповідальність за загибель близької людини: «Якби я йому не махав і він до мене не побіг, снаряд би у нього не влучив».

Тетяна Володимирівна, яка за медичною спеціалізацією є психофізіолог, застосувала для психічного відновлення солдата одну з новітніх лікувальних методик. Нещодавно лікарка виграла профільний міжнародний конкурс. Ізраїльські та американські колеги під час двомісячного навчання передали їй свої останні напрацювання у цій сфері з правом викладати їх у вітчизняних вишах. Серед нових розробок є навіть такі, які допомагають воїнам з ампутованими кінцівками позбутися так званого фантомного болю. Це психічне явище, при якому людина фізично відчуває гострий біль, наприклад, у вже ампутованій нозі.

В ЄВРОПІ ТА АМЕРИЦІ ПЕРЕСІЧНІ ЛЮДИ ВІДВІДУЮТЬ ПСИХОЛОГА У КІЛЬКА РАЗІВ ЧАСТІШЕ, НІЖ СТОМАТОЛОГА ЧИ СІМЕЙНОГО ЛІКАРЯ

Через два місяці лікування за новою методикою рука Сергія запрацювала, як до війни, і він вже не звинувачує себе у тій трагедії.

Я побував на кількох лікувальних сеансах, які Тетяна Володимирівна проводила для травмованих військовослужбовців. Забігаючи наперед, скажу, що я був відверто вражений, на перший погляд, простотою їхнього проведення й очевидною дієвістю.

Поки начальник відділення переглядала особисті картки пацієнтів, я спілкувався із заступником начальника госпіталю по роботі з особовим складом полковником Геннадієм Перовим.

— Це відділення діє у нас згідно з рішенням Міністра оборони України про створення центрів психологічної реабілітації військовослужбовців при військових госпіталях та санаторіях відомства, — розповів Геннадій Борисович. — Відділення є «пілотом» багатьох програм та загальної системи реабілітації травмованих учасників бойових дій. Наприклад, за сприяння закордонних партнерів, під керівництвом Тетяни Володимирівни у нас розпочалася підготовка психологів за стандартами НАТО. Набутий досвід буде передаватися колегам з інших реабілітаційних центрів відомства. До речі, зараз у складі підрозділу тільки шестеро спеціалістів: психологи, психіатри та психофізіологи. Однак уже на цьому етапі вони надають ефективну психологічну допомогу десяткам поранених, травмованих бійців, членам їхніх родин і навіть перевтомленим лікарям.

Травматологічне відділення. Палата для пацієнтів із важкими травмами кінцівок. У ній троє солдатів. У Анатолія, позивний «Бугор», з 24-го окремого штурмового батальйону ампутовані обидві ноги вище колін. Він має численні осколкові поранення тулуба. Про обставини поранення не розповідає. У старшого солдата Олександра, позивний «Грек», з 25-ї окремої повітряно-десантної бригади ампутована ліва нога нижче коліна. Його бойова машина в рейді натрапила на протитанкову міну. Матрос Олександр, позивний «Сивий», з розвідувального підрозділу 36-ї окремої бригади морської піхоти. Під час розвідвиходу він наступив на ворожу протипіхотну міну — праву ногу хірурги збирали по шматочках. Олександр має ще кілька десятків осколкових поранень обох ніг.

Тетяна Володимирівна починає груповий сеанс.

— Ви не «знаки питання», ви — «знаки оклику». Ви — захисники, воїни! Ви врятували країну від загарбників і повинні цим пишатися! Вам не потрібна жалість. Ви — наша гордість та честь!

Я спочатку був спантеличений її промовою, але за мить усе зрозумів. «Знаки питання» — це хлопці, які спочатку посідали перед нею на ліжках зі згорбленими спинами, опущеними плечима та головами. Лікар майже примушує їх випрямитися, розправити плечі, гордо підняти підборіддя. Тепер вони — «знаки оклику». Потім ветерани виконують дихально-фізичні вправи, після яких лікар переходить до сеансу терапії.

Таких сеансів у різних відділеннях госпіталю у лікарки цього дня було чотири. Причому Тетяна Володимирівна працювала як зі «старими» пацієнтами, так і з «новачками». А результат завжди був однаковий: після завершення роботи буквально в усіх військовослужбовців я бачив або усміхнені, або умиротворені обличчя. Вони мали вигляд «знаків оклику»!

— В Європі та Америці пересічні люди відвідують психолога у кілька разів частіше, ніж стоматолога чи сімейного лікаря. Там це прозаїчна подія, — говорить уже в себе в кабінеті начальник відділення. — А нам до масової психологічної культури ще крокувати й крокувати. Ви ж помітили, що майже всі «новачки» сприймають мою появу з певною агресією? У нас чомусь і досі вважають, буцімто до психолога можуть звертатися тільки неповноцінні люди. Це проблема, адже, на моє переконання, майже всі воїни АТО потребують допомоги психолога.

Віктор ШЕВЧЕНКО

ПОРАДИ ЛІКАРІВ ДЛЯ ПІДТРИМАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗДОРОВ'Я

— Підтримуйте та підживлюйте свою нервову систему для її нормального функціонування через вживання найпростіших природних засобів — іноді вони дієвіші за ліки. Мед, настоянки м'яти, ромашки, пустирника стабілізують нервову діяльність людини.

— Бійці, які пройшли війну, часто мають стресові психологічні розлади. Спробуйте боротися з цим у мирному житті через дотримання режиму дня: наприклад, через вчасний прийом їжі, повноцінний сон, вранішні процедури, баню.

— Використовуйте «ресурси радості», тобто все, що вам приносить задоволення або обмежує доступ до вас негативних емоцій. В тилу та у мирному житті це можуть бути прості сімейні традиції на кшталт фруктової вечері, риболовля, відпочинок на природі, масаж, смачна улюблена їжа тощо. Обов'язково або по можливості обмежте своє спілкування з неприємними для вас людьми. Позитивні емоції — друг ваших нервів.

— Регулярно використовуйте кожну вільну хвилину для занять фізичною культурою. Фізичні вправи стимулюють роботу первинної та вторинної нервової системи, приток крові до головного мозку, а той дасть команду іншим системам підживити нервову викидом у кров необхідних речовин.

— Слідкуйте за власною гігієною. Чисте тіло — вже ресурс задоволення, не кажучи вже про відсутність проблем зі шкірою, волоссям, очима та зубами.

ЛІЛІЯ БОЛБАТ, ВОЛОНТЕРКА З ДОНБАСУ: ДВА РОКИ МИ ПОКАЗУЄМО СВІТУ І РОСІЇ, ЩО «РУССКОГО МИРА» ТУТ НІХТО НЕ ЧЕКАЄ

Лілію Болбат удостоїли звання «Народний герой України»

Волонтерка живе зовсім поруч із лінією фронту

Лілія Болбат — волонтерка з Донбасу, нагороджена вищою недержавною нагородою «Народний герой України», — почала допомагати нашим військовим ще у травні 2014 року.

Вона безмежно любить Україну і робить усе, аби її захистити. Лілія говорить, що завжди захоплювалася нашою країною та її народом. «Я — українка! І цим пишаюсь! Війна забрала в мене багато з того, що я люблю. У буквальному розумінні — відібрала те, що мені належало. Весь цей час я намагаюся про це не думати, адже моя ненависть до тих, хто прийшов на нашу землю, може мене спопелити... Зосереджую увагу на тому, що люблю — свою країну, свій народ, свою родину. З любов'ю в серці легше боротися. Тільки пробачити тих, хто зрадив Батьківщину, я ніколи не зможу».

— Який зараз настрій у Маріуполі? На перший погляд, прифронтове місто спокійно живе звичним життям.

— Люди втомилися від війни, якоюсь мірою навіть перестали її помічати. Почали відносно спокійно почуватися навіть на околицях міста, попри те, що пережили страшні обстріли. Та обстановка на фронті показує, що нам можна чекати чого завгодно.

— Ваша квартира знаходиться у східному районі міста, що не раз потерпав від обстрілів…

— Коли ситуація погіршується, ми їздимо по знайомих квартирах або друзях, орендуємо житло в центрі міста. У нас маленькі дітки, тож їм страшно, вони плачуть. Якось ми потрапили під страшний обстріл «Градами» разом із малечею…

— Розумію, що ці спогади є дуже болісними. По місту тоді випустили близько 120 снарядів. Ви одразу зрозуміли, що це «Гради»?

— Був ранок суботи, ми усі спали. Раптом почався жахливий, просто дикий гуркіт. Якщо чесно, ні в кого не виникало запитань: «Що це? Звідки?» Ми одразу все зрозуміли. Будинок трясло, все гуркотіло, люди плакали… Ми швидко хапали документи, гроші, речі, які першими потрапили до рук, і вибігали. Уявіть, ти вибігаєш з дому, а за двадцять метрів від тебе горить автомобіль, у якому загинула людина, навколо лежать тіла людей, скло вікон…

КОЛИ НАВКОЛО МАРІУПОЛЯ З'ЯВИЛИСЯ УКРАЇНСЬКІ БЛОКПОСТИ, МИ ДУЖЕ ЗРАДІЛИ

— Ви почали допомагати українській армії ще в той час, коли міська рада Маріуполя була захоплена так званими «денеерівцями»?

— У нас була маленька закрита спільнота патріотів міста у «Фейсбуці». Коли навколо Маріуполя з'явилися українські блокпости, ми дуже зраділи. Для нас це було спасінням, надією, що нас звільнять. Наша квартира зовсім недалеко від блокпоста. Ми побачили БТР, військових, під'їхали, запитали, чи щось потрібно. Поїхали до звичайного супермаркета і купили тушонку, туалетний папір, зубну пасту тощо.

— Тобто почалось усе банально, з тушонки…

— Потім був одяг, берці, палатки, автомобілі… Тягнули з дому все, що могли. Пам'ятаю, як прийшла до батьків і забрала з кухні телевізор. Кажу: «Тату, це всього на кілька місяців, війна закінчиться — поверну». Він і досі на блокпосту стоїть. Зараз проблем із харчуванням немає, тож я повністю переключилася на оптику. Це дорогі речі, які військовослужбовці не можуть самостійно придбати, до того ж вони реально допомагають зберегти життя і перемогти в бою.

— Важко бути патріотом у прифронтовому місті?

— Безліч людей різного спрямування допомагають, чим можуть. Хтось безкоштовно стриже військових, хтось лікує зуби. Є і нотаріуси, які не беруть з бійців плати… Дивишся, як молодь і бабусі ходять із жовто-блакитними браслетами на руках чи у вишиванках, і стає приємно на душі. Ми зовсім недалеко від війни. Як не крути, бути патріотом у прифронтовому місті й у Києві — це різні речі. Усі ці два роки ми показуємо світу і Росії, що «русского мира» тут ніхто не чекає.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«VIS PASEM»: КУР'ЄРСЬКА ДОСТАВКА НА ПЕРЕДОВУ

Волонтери організації «Vis Pacem» доставили посилку бійцю

На передовій часто стикаєшся з проблемою — посилка від родичів прийшла, а забрати її досить складно. Потрібна купа дозволів, транспорт і паливо, щоби поїхати до найближчого райцентру і відправити або забрати відправлення. Аби уникнути зайвих клопотів для наших захисників, волонтери відновили давно забуту польову пошту.

Така ідея спала на думку засновникам благодійного фонду «Vis Pacem». Це благодійна волонтерська недержавна організація, місія якої — допомога армії в зоні АТО. Від її заснування минуло вже півтора року. За цей період волонтери започаткували 4 проекти: «Медична допомога», «Швидка волонтерська допомога», «Броньований розум» та «Логістична сотня». Тепер до них додалася ще й «Польова пошта».

В ОТУ «Маріуполь» такий сервіс працює вже майже рік. За словами волонтерів організації «Vis Pasem», спочатку довелося чимало поїздити, аби розповісти про сам проект й умови доставки. За тиждень після того, як було відвідано майже всі позиції сектору, почали надходити перші замовлення.

Поговоримо тепер більш детально про умови доставки. При відправці багажу зазначається адреса отримувача — польова пошта, її номер телефону, номер телефону відправника, а також орієнтовне місце дислокації підрозділу, де служить боєць.

Посилка пересилається спеціалізованими компаніями. А вже з їхніх відділень її забирає волонтер і доправляє адресату на передову.

Волонтери з «Vis Pacem» категорично не радять відправляти бійцям заборонені предмети на кшталт алкоголю, наркотиків, зброї, набоїв та продуктів нетривалого зберігання. Перед відправкою до передової вміст відправлень перевіряється і фіксується відеокамерою.

Ярослава ЗОРІНА

25 РОКІВ РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ,

ЗАКАРБОВАНИХ У ГАЗЕТНИХ РЯДКАХ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

1992 рік: шинель — радянська, годинник — за українським часом

Якщо 1991 рік увійшов до історії розбудови Збройних Сил як підготовчий період, то наступний став уже провісником утілення в життя перших законів про національне військо. Так, 11 січня 1992-го на шпальтах «Народної армії» було надруковано звернення Президента України Леоніда Кравчука до учасників Всеукраїнської наради з питань будівництва Збройних Сил України. Він наголосив: «Розпочався вирішальний етап їх створення — найголовніший. Політика держави полягатиме у тім, щоб захистити людей у погонах, незалежно від їхньої національності й підпорядкування. Це головний принцип військового будівництва. Все інше ми подолаємо!» А Міністр оборони генерал-полковник Костянтин Морозов у своєму виступі назвав першочергові етапи будівництва національного війська: протягом 1992–1993 років — реформування управлінь трьох військових округів, армій, створення стратегічного угруповання військ, розробка військових статутів, настанов з бойового застосування техніки та озброєння, інших документів, які регламентують діяльність військовослужбовців. Звісно, газета «Народна армія» була на вістрі цих перетворень і першою інформувала читачів про всі зміни, які очікували захисників України.

«МИ ВІДТЕПЕР МАЄМО ЧІТКО ВИЗНАЧЕНИЙ І ДОСТАТНЬО МОБІЛІЗУЮЧИЙ ОРІЄНТИР ДЛЯ НАШОЇ АРМІЇ — СЛУЖІННЯ НАРОДУ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ!»

Міністр оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов під час відвідування редакції газети «Народна армія»

«БУДУТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕНІ ВСІ ПРАВА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, НЕЗАЛЕЖНО ВІД ЇХНЬОЇ НАЦІОНАЛЬНОСТІ»

Так, 3 січня 1992 року на першій шпальті Центрального друкованого органу військового відомства було оприлюднено звернення Міністра оборони України генерал-полковника Костянтина Морозова до військовослужбовців, що дислокувалися на території держави. Гадаю, що кожному були до душі ці зворушливі, сповнені оптимізму рядки: «Нам випала велика честь разом із народом бути творцями історичних справ. Ми будемо створювати Збройні Сили — народну армію. Наше завдання — кожним словом, кожною справою демонструвати вірність армії своєму народу. Ми розпочинаємо складання Військової присяги на вірність народові України і цей ритуал маємо розцінювати як клятву людям, які обрали шлях до добра і злагоди у своїй державі, шлях до без'ядерного миру у відносинах з іншими державами». А вже наступного дня газета надрукувала тимчасове положення про складання Військової присяги.

З 9 січня 1992 року «Народна армія» почала готувати спеціальні випуски, присвячені актуальним проблемам розбудови Збройних Сил України. Зокрема, було надруковано звернення Президента України Леоніда Кравчука до військовослужбовців, які проходять службу на території України та поза її межами. У ньому наголошувалося — до 20 січня 1992 року всі вони мають скласти Військову присягу.

Звісно, у військовослужбовців виникло багато питань щодо служби в українській армії. Тому керівництво держави та новоствореного військового відомства проводило широку роз'яснювальну роботу. Так, у вищезгаданому спецвипуску «Народної армії» було надруковано інтерв'ю з Міністром оборони України генерал-полковником Костянтином Морозовим під назвою «Права військовослужбовців не будуть ущемлені». Зокрема він запевнив: будуть забезпечені всі їхні права, незалежно від національності військовослужбовців. Відповів перший Міністр оборони України і на запитання щодо кількості військовослужбовців, які стали до лав національного війська. «Я ще не проводив такий розрахунок, — повідомив Костянтин Морозов. — Але точно можу сказати: з 18.00 3 січня всі три військові округи працюють за планом Міністерства оборони України». Він також висловився за те, що Україна, як морська держава, повинна мати власні Військово-Морські Сили.

У ЦЕНТРІ УВАГИ — СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ

На шпальтах «Народної армії» 1992 року були надруковані проекти законів України про військовий обов'язок і військову службу, соціальний захист військовослужбовців, їхнє пенсійне забезпечення, інші документи, що визначають умови служби і життя людей у погонах — тимчасові статути Збройних Сил України. Так, 4 квітня було оприлюднено постанову Кабінету Міністрів України про грошове забезпечення військовослужбовців. Гадаю, що сьогоднішнім захисникам України цікаво буде дізнатися, якою була зарплата у їхніх попередників. Так от, посадовий оклад командира полку становив 2400–2500, роти — 2000–2200, взводу — 1800–2000 карбованців. До речі, тоді ще не було національної валюти — гривні. В обігу перебували купони-карбованці. Кому і скільки їх нараховували — «Народна армія» розповіла в лютому 1992 року в надрукованій інструкції про порядок видачі населенню купонів багаторазового призначення і продаж за них товарів.

Через повернення на військову службу офіцерів та прапорщиків з інших регіонів колишнього Союзу 1992 року загострилася проблема забезпечення військовослужбовців житлом. Так, 5 березня «Народна армія» надрукувала статтю начальника капітального будівництва та розквартирування військ генерал-майора Дмитра Рудковського. Він зазначив, що станом на 1 січня 1992 року в черзі перебували 56,7 тис. військовослужбовців і понад 20 тис. звільнених у запас чи відставку. Проблему передбачалося вирішувати таким чином: зводити житло силами військових будівельників і на пайових внесках військового відомства й органів державної влади. Планувалося таким чином будувати щорічно понад 15 тисяч квартир. Але через недостатнє фінансування повністю втілити плани в життя не вдалося.

ЯК ПРИСЯГАЛИ НА ВІРНІСТЬ УКРАЇНІ

«Народна армія» однією з перших надрукувала 9 січня 1992 року репортаж про складання Військової присяги військовослужбовцями окремого полку зв'язку, яким командував полковник Олег Горбенко. Я з хвилюванням читав цей матеріал, бо сам складав присягу в цій військовій частині. З відстані часу ніби рідними для мене стали українці-односельці рядові І. Підвербний, О. Свириденко, росіянин підполковник Ю. Волков, учасник війни в Афганістані чеченець капітан О. Хайшаєв, які присягнули на вірність Українському народові. Я був свідком складання такої присяги на столичному майдані Незалежності тими військовослужбовцями, які дізнавшись про створення в Україні національної армії, прибули з усіх куточків колишнього Союзу з метою служити на рідній землі. Станом на 15 січня 1992 року вже 46 тисяч військовослужбовців присягнули на вірність українському народові.

«ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ЗВІТУЮТЬ ПЕРЕД СВОЇМ НАРОДОМ»

Першим іспитом на боєздатність національного війська стала підсумкова перевірка. Перебуваючи на заняттях у воїнів-прикарпатців, Міністр оборони генерал-полковник Костянтин Морозов високо оцінив їхній бойовий вишкіл. У статті «Збройні Сили України звітують перед своїм народом», що була розміщена в «Народній армії» 6 листопада 1992-го, він зазначив: «Ми відтепер маємо чітко визначений і достатньо мобілізуючий орієнтир для нашої армії — служіння народу незалежної України!» Символічно, що 31 грудня газета надрукувала новорічний наказ першого керівника військового відомства про заохочення кращих військовослужбовців. Достроково підвищили у військових званнях учасників миротворчої операції в колишній Югославії майора В. Даниленка, капітанів О. Желіба, С. Собитянського, О. Трухіна, командира авіаційного полку підполковника О. Шипілова та інших кращих військовослужбовців Збройних Сил України.

Наша наступна розповідь буде про те, як 1993 року відбувся перехід від гучних гасел та заяв до повсякденної напруженої ратної служби.

Володимир ЧІКАЛІН

Жіноча команда з фехтування на шаблях (зліва направо): Аліна Комащук, Ольга Харлан, Олена Кравацька, Олена Вороніна

Чоловіча команда з фехтування на шпагах (зліва направо): Дмитро Карюченко, Богдан Нікішин, Максим Хворост, Анатолій Герей

УКРАЇНУ В БРАЗИЛІЇ ПРЕДСТАВЛЯТЬ ТИТУЛОВАНІ «МУШКЕТЕРИ»

Цього разу під час підготовки до Олімпійських ігор наші армійські фехтувальники, які складають основу національної команди, не знали проблем з фінансуванням

У складі національної збірної команди з фехтування семеро армійських мушкетерів. Є серед них як досвідчені турнірні бійці, так і новачки, для яких нинішня Олімпіада стане дебютним виступом за збірну країни на таких масштабних змаганнях.

Перед Іграми в Ріо не може не тішити стабільність жіночої команди з фехтування на шаблях, яка наприкінці червня на чемпіонаті Європи у Польщі здобула бронзові нагороди в напруженому протистоянні з господарками змагань. До квартету шаблісток окрім олімпійської чемпіонки 2008 року в Афінах Ольги Харлан входять три представниці Збройних Сил України: Олена Вороніна, Аліна Комащук та Олена Кравацька.

Олена Вороніна з Аліною Комащук три роки тому вибороли золоті командні нагороди Чемпіонату світу. В червні 2015-го наші фехтувальниці стали чемпіонками перших Європейських ігор у Баку. А в липні того ж року на світовому чемпіонаті в Росії нинішній склад олімпійської четвірки здобув «срібло», поступившись першим місцем господаркам. Про стабільність жіночої команди говорить і той факт, що протягом останніх років наші шаблістки у світовому рейтингу постійно перебувають у четвірці найкращих.

У складі жіночої команди з фехтування на шпагах, яка виступатиме в Ріо, теж є армійська спортсменка — бронзова призерка Чемпіонату світу 2015 року старшина служби за контрактом Олена Кривицька.

НАДІЇ НА ОЛІМПІЙСЬКІ НАГОРОДИ Є У ЧОЛОВІЧОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ КОМАНДИ ШПАЖИСТІВ, У СКЛАДІ ЯКОЇ ВИСТУПАЮТЬ БОГДАН НІКІШИН ТА МАКСИМ ХВОРОСТ

В лютому Олена разом із партнерками по команді на етапі світового Кубка в Буенос-Айресі посіла четверте місце. Завдяки цьому результату дівчата піднялися на сьоме місце у світовому рейтингу й отримали путівку до Бразилії.

За словами старшого тренера з фехтування ЦСК ЗС України капітана Олексія Шаблія, певні надії на олімпійські нагороди є у чоловічої національної команди шпажистів, у складі якої виступають двоє представників Збройних Сил — старший лейтенант Богдан Нікішин та працівник ЗС України Максим Хворост. У них є досвід олімпійської боротьби на двох Олімпіадах — в Афінах та Пекіні, вони багаторазові призери європейських змагань, чемпіони світу 2015 року. Наприкінці червня на чемпіонаті Європи в Торуні, Польща, вони здобули ще одну нагороду. Поступившись за вихід до фіналу італійцям, наша команда у боротьбі за «бронзу» здолала швейцарців. А Богдан Нікішин уперше у своїй кар'єрі отримав ще й бронзову нагороду в особистій першості.

Не випадково армійця Нікішина в Україні визнано кращим спортсменом червня. Таке рішення було прийняте за підсумками детального аналізу виступів українських спортсменів на міжнародних змаганнях та консультацій з національними спортивними федераціями.

До речі, на Олімпійських іграх право виступити в особистій першості надається лише трьом спортсменам із командної четвірки. Хто будуть ці троє, вирішує тренерська рада, але є впевненість, що Богдан Нікішин потрапить до трійки. На сьогодні наші чоловіки-шпажисти у світовому рейтингу йдуть другими.

— Що стосується забезпечення підготовки наших спортсменів до Ігор у Ріо, то відчувалося, що НОК України дещо економив, не посилаючи на збори разом із олімпійцями найближчий резерв команди, — розповідає Олексій Шаблій. — Ті, хто не отримав ліцензій, залишилися поза змаганнями і тренувальним процесом. Натомість приємно здивувало Міністерство оборони, яке в повному обсязі профінансувало армійських фехтувальників. Спортсмени в підготовчий період не мали проблем і були повністю забезпечені екіпіруванням — від клинків до костюмів. Тому наші фехтувальники щиро вдячні рідному міністерству за підтримку.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

ЧЕМПІОН ПЕРШИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ІГОР АНДРІЙ ЯГОДКА:

«СЕРЕД ШАБЛІСТІВ ДУЖЕ ВЕЛИКА КОНКУРЕНЦІЯ. НА ОЛІМПІАДІ МОЖЕ «ВИСТРІЛИТИ» БУДЬ-ХТО»

Із заслуженим майстром спорту сержантом Андрієм Ягодкою ми зустрілися напередодні його відльоту до Німеччини на передолімпійський тренувальний збір. Наша розмова почалася з розповіді Андрія про його шлях у великий спорт.

— Я народився у фехтувальній родині. Мій батько — майстер спорту з фехтування на шаблях, дід теж майстер спорту, але шпажист...

— Правдi, часом, не в кавалерії служив?

— Може бути (посміхається). Я цього не виключаю. До речі, про фехтування я вперше дізнався від діда, а в секцію мене привів батько, коли мені ледь виповнилось 8 років. На той час я, як і переважна більшість хлопчаків, ганяв у футбол, а на фехтування ходив лише через повагу до батька. Згодом, як кажуть, втягнувся і став більш серйозно ставитися до тренувань.

— Зазвичай інтерес до справи збільшується з першими перемогами.

— Цілком згоден. Перші перемоги окриляють — і ти бажаєш досягти більшого. Моє зростання помітили — і я потрапив до юнацької збірної команди країни. Ми виграли два європейських чемпіонати, один світовий.

Заслужений майстер спорту Андрій Ягодка

— А як ти потрапив до Центрального спортивного клубу Збройних Сил?

— Настав час служити строкову. Мене призвали до спортивної роти одеського спортклубу. А згодом мій тренер запропонував мені перейти до головного армійського клубу. Приваблювало те, що тут сильна команда з фехтування на шаблях, і до того ж переді мною відкривалася перспектива зростання майстерності. Як показав час, я не помилився у виборі.

— Твоя перемога на перших Європейських іграх для багатьох була несподіваною. А для тебе?

— Якби мені хтось пророкував, що я стану чемпіоном, я ні за що не повірив би. І не тому, що я себе недооцінюю. Серед шаблістів у особистій першості дуже висока конкуренція. А в Баку так трапилося, що не приїхало декілька фаворитів. Але все одно склад учасників був досить сильний. Найважчим був поєдинок з італійським спортсменом за вихід до чвертьфіналу. Я програвав з рахунком 2:8 і, здавалося, що у мене немає шансів. Але де тільки ті сили взялися! То була перемога не лише над суперником, а й над самим собою. Фінал був не легшим, але я все ж вирвав перемогу в румунського шпажиста.

— Це означає, що в тебе сильні вольові якості?

— Кожний спортсмен повинен володіти такими якостями. Адже в суперництві перемагає не лише ідеальна натренованість, а й психологічна підготовка, так звана спортивна злість.

— Як проходила підготовка до Олімпіади?

— Із проблемами. Після Нового року я порвав ахілл і тривалий час лікувався — спочатку в Києві, а потім півтора місяця вдома в Одесі. Звісно, травма зламала мої плани, але я надолужую втрачене і поступово повертаюся у форму. Розумію, що мені буде важко, адже до Ріо з'їдуться найсильніші шпажисти планети. У світовому рейтингу я лише дев'ятнадцятий, і кожний мій суперник з топдвадцятки претендує на олімпійські медалі. Олімпіаду в Лондоні, наприклад, виграв угорський шпажист, який у рейтингу був дев'ятим. Отже, «вистрілити» може будь-хто. Тим і цікавий спорт, що передбачити розвиток подій практично не можливо. Можу сказати одне: я зроблю все, аби гідно представити країну й армійський спортклуб.

— Нехай щастить тобі, Андрію, на твоїй першій Олімпіаді.

— Дякую.

Бесіду вів Олександр ТЕРЕВЕРКО

«НЕМОЖЛИВО ПЕРЕДАТИ ВІДЧУТТЯ, КОЛИ СПІВАЄШ В БЛІНДАЖІ ДЛЯ БІЙЦІВ, А ЗВЕРХУ ТЕБЕ КРИЮТЬ МІНАМИ»

Сьогоднішнім гостем «Народної армії» став фронтмен гурту «ТаРута», Заслужений артист України Євген Романенко

Гурт «ТаРута»

— Євгене, що означає назва гурту «ТаРута»?

— «ТаРута» — це саме та Рута, яку треба шукати з дівчиною на Івана Купала. Цю квітку дівчата шукають в Карпатах раз на 10 років, оскільки вона в цей період квітне саме червоним кольором. Тож назва нашого колективу чисто фольклорна — ми беремо за основу українську автентичну пісенну традицію. Свого часу ми брали участь у чималій кількості етнографічних експедицій, де зібрали багато фольклорного матеріалу, а зараз його оброблюємо і використовуємо у піснях.

— Під час Революції Гідності ви активно підтримували громадян, які вийшли на Майдан. Що вас до цього спонукало?

— З перших днів я приєднався до студентів, які мітингували біля центральної стели, що на майдані Незалежності. Я добре розумів, чого прагне молодь. Мені доводиться багато гастролювати Європою, тож можу порівняти рівень життя і культури в різних країнах. Тому й сам вважаю, що нам треба обирати європейський вектор розвитку.

— Що змінилося у творчості гурту після Революції Гідності?

КОЛИ ПРИЇЖДЖАЄШ В АТО, ВІЙСЬКОВИМ ПОТРІБНО СПІВАТИ ЩОСЬ ВЕСЕЛЕ, АБИ ВОНИ ХОЧ НА ДЕЯКИЙ ЧАС ЗАБУЛИ ПРО ВІЙНУ

— Саме 18,19 і 20 лютого 2014 року я, разом із Романом Лупинським, був уночі ведучим сцени на Майдані. Після тих подій з'явилося багато пісень. Наприклад, «Небесна сотня» — композиція, присвячена загиблим героям. Лунала пісня «Зберемося, роде, єднайся народе». Тоді були потрібні саме такі композиції, які всіх об'єднують.

— Ви музикант з активною життєвою позицією. Як ви підтримуєте наших воїнів на Сході країни?

— Перший виступ в АТО у мене відбувся на Великдень 2014 року, а саме 21 квітня. Тоді ми проводили акцію «Великдень у війську» і поїхали на Схід. Я також співав у Слов'янську, коли його тільки-но звільнили влітку 2014-го. Загалом з початку війни безпосередньо в АТО я відіграв понад 250 концертів. Спочатку з гурту їздив лише я і виступав під гітару, а коли ситуація трохи стабілізувалася, почав їздити повний склад колективу.

ЗАГАЛОМ З ПОЧАТКУ ВІЙНИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО В АТО Я ВІДІГРАВ ПОНАД 250 КОНЦЕРТІВ

— Що ви співаєте для військових?

— Я вважаю, що коли приїжджаєш в АТО, військовим потрібно співати щось веселе, аби вони хоч на деякий час забули про війну, змогли відволіктися. Спочатку ми співали свій авторський репертуар, а тепер виконуємо пісні саме про військових, які надихнули нас на їх створення. Так з'явилася пісня «Дике поле», яка була написана в селі Піски. Є також композиція про 9-ту роту 30-ї бригади «Думки після бою», створена на лінії оборони в Маріуполі. У пам'ять про загиблих десантників ми записали пісню «Ангели». Також, разом з іншими музикантами, з якими постійно їздимо в зону АТО, ми записали «Молитву».

— А що найбільше запам'яталося під час поїздок в АТО?

— Пам'ятаю, як ми виступали в бліндажі під час обстрілів. Ці відчуття неможливо передати: ти співаєш для бійців під гітару, а зверху тебе криють мінами. Звісно, з'явилося дуже багато друзів, які є справжніми героями. А ще в АТО були найкращі у моєму житті автографи — на бронежилетах, на касках, на автоматах і на БТРах.

— Ваші побажання захисникам України...

— Любіть землю свою, і вона вам щастя родить.

Бесіду вела Олена КРУГЛЄНЯ

Уривок із пісні «АНГЕЛИ»

Хтось зірки на мапі переплутав,
Хтось забув про темряву і страх...
Ангели не мають парашутів,
Ангели палають в небесах...
Добра воля — це свідомий вибір,
Її кожен ніби хрест несе,
49 їх було — мов видих
І країна, що понад усе!
І слова, яких завжди замало,
І якась нескошена любов,
І блакить, яка їх обіймала,
І журба густа, неначе кров.

САУНДТРЕКОМ ДО ФІЛЬМУ «ДИХАЙ» СТАЛА ПІСНЯ ГУРТУ «ТАРУТА» «АНГЕЛИ»

У червні відбулася прем'єра документальної стрічки «Дихай» про збитий військово-транспортний літак Іл-76, на борту якого було 40 десантників 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади і 9 членів екіпажу 25-ї Мелітопольської бригади транспортної авіації. На превеликий жаль, ніхто не вижив. Цю масову загибель називають найбільшою із початку АТО та найболіснішою втратою української армії за весь період нашої незалежності. Саундтреком до цього фільму стала пісня «Ангели» гурту «ТаРута» на слова Дмитра Лазуткіна і музику Тараса Козака.

«Ми маємо пам'ятати кожного українського воїна, що поклав своє життя в боротьбі за нашу Землю...» — йдеться в повідомленні на офіційному сайті гурту.

Документальна стрічка «Дихай» є продовженням циклу «Неоголошена війна. Записки документаліста» режисера Сніжани Потапчук та оператора Ганни Кудрявцевої. Загалом до циклу увійшли вісім фільмів: «23 травня. Маріуполь», «Ніч 23 — ранок 24 травня. Блокпост», «24 травня. Торез», «25 травня. Донецьк», «26 травня. Добропілля», «Батальйон «Азов», «Слов'янськ» та «Дні бою». Також до «Неоголошеної війни» увійшла двогодинна документальна стрічка «Щоденник пам'яті».

Євген «Їжак» Романенко

Вважати недійсними посвідчення офіцера Збройних Сил України серії УК № 188770, посвідчення військовослужбовця Військової служби правопорядку у Збройних Силах України серії УК № 006577, картку-замісник на зброю № 72 від 16.01.2013.

***

Військова частина А2299 оголошує конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна.

Дата, час і місце проведення: конкурс буде проведено на 15-й календарний день від дати опублікування оголошення о 10.00 за адресою: 07400, Київська область, Броварський район, смт Калинівка, військова частина А2299, кімната №3 будівлі 29.

Умови проведення конкурсу: вартість, строки виконання робіт з оцінювання та умови розрахунків.

Інформація про об'єкт оцінювання: ділянка з покращеним (асфальтним) покриттям 20 м² на території військового містечка №252, що перебуває на балансі військової частини А2299 Міністерства оборони України, за адресою 07400, Київська область, Броварський район, смт Калинівка, військова частина А2299, для розміщення магазину.

Кінцевий термін подання документів: не пізніше ніж за 4 дні до дня проведення конкурсу.

Перелік документів: заява про участь у конкурсному відборі, копії установчих документів, копія кваліфікаційного свідоцтва, копія сертифіката, копія свідоцтва про включення інформації про оцінювача до ЄДРПОУ, конкурсна пропозиція (відповідно до пункту 4 та 5 розділу ІІ наказу Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156).

Телефони для довідок з питань конкурсу: (063) 204–10–67.

Електронна адреса: brusn@ukr.net

***

КЕВ м. Чернігів оголошує підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, що відбувся 10.03.2016 р.

Відповідно до розділу ІІІ Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення:

ТОВ «Північна експертна компанія» — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м.Чернігів, а саме:

Об'єкт: нежитлові приміщення будівлі магазину № 185 загальною площею 240,79 кв.м, за адресою: Чернігівська область, м. Прилуки, в/м №12.

***

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, проведеного 07.07.2016 р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлові приміщення (частина покрівлі (15м²) та частина технічного поверху (10м²) 7-поверхової будівлі № 9 нерухомого військового майна загальною площею 25,0 м² за адресою: м. Харків, вул. Культури, 5, в/м №9, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ТОВ «ПРОКОНСУЛ»
2.	Нежитлові приміщення 2-поверхової будівлі № 31 нерухомого військового майна загальною площею 545 м² за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 184, в/м № 38, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»

***

На підставі конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який відбувся 08.07.2016 року з метою визначення ринкової вартості об'єкта, що обліковується на балансі КЕВ м. Рівне, для розрахунку орендної плати при укладенні договору оренди по об'єкту: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі складу, інв. № 13 загальною площею 217,00 м², військового містечка № 3, за адресою: 33013, м. Рівне, вул. Ківкідзе, 64, для розміщення складу, — переможцем визнано ППФ «Експерт-Рівне».

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2868–3804 грн.

2. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2512–3555 грн.

3. Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів високомобільних десантних військ) факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2157–3057 грн.

4. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку та застосування частин і підрозділів розвідки та Сил спеціальних операцій) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 2512–3555 грн.

5. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3057–4053 грн.

6. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2512–3555 грн.

7. Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2157–3057 грн.

8. Доцент кафедри автомобільної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4053 грн.

9. Викладач ВНЗ кафедри автомобільної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3306 грн.

10. Професор кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4313 грн.

11. Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку системи матеріально-технічного забезпечення військ (сил) факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2157–3057 грн.

12. Науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (бойового екіпірування) факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння, ШК — «майор», посадовий оклад —1180–1250 грн.

13. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (бойового екіпірування) факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 2868–3804 грн.

14. Викладач ВНЗ кафедри тактики, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3306 грн.

15. Викладач ВНЗ кафедри фундаментальних наук (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 3306 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади професора: особи, які мають вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менш як три роки;

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук та стаж науково-педагогічної діяльності п'ять років;

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше ніж десять років.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід участника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців);

або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять років;

або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має не менш як десять років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід участника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців);

або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»;

або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Кваліфікаційні вимоги до посади провідного наукового співробітника: особи, які мають науковий ступінь та/або вчене звання, досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі науки не менше ніж три роки.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого наукового співробітника: особи, які мають науковий ступінь або вчене звання та досвід роботи у відповідній галузі науки не менш як два роки, або висококваліфіковані фахівці без наукового ступеня або вченого звання, які мають вищу освіту (ступеня «магістр») та досвід керівної (науково-дослідної) роботи (служби) не менше ніж п'ять років у відповідній галузі знань.

Кваліфікаційні вимоги до посади наукового та молодшого наукового співробітника: особи, які мають рівень вищої освіти «магістр» та досвід роботи у відповідній галузі знань не менш як три роки.

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова характеристика; копія військового квитка (для працівників); службова картка (для військовослужбовців); медична книжка (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів).

Термін подання документів — до 14.08.2016 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631-475.

Документи надсилаються за адресою: 65009, м.Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

Оголошується конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке перебуває на балансі й обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтована дата оцінювання	Мета проведення оцінювання
1.	Нежитлове приміщення на першому поверсі 2- поверхової будівлі №4 нерухомого військового майна загальною площею 32,6 м² за адресою:м. Харків, вул. Пушкінська, 61, в/м № 48, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою подовження терміну дії договору оренди
2.	Нежитлові приміщення будівлі № 6 нерухомого військового майна загальною площею 416,6 м² за адресою:м. Харків, вул. Комсомольське шосе, 54, в/м № 166, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою подовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінювання окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, які в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

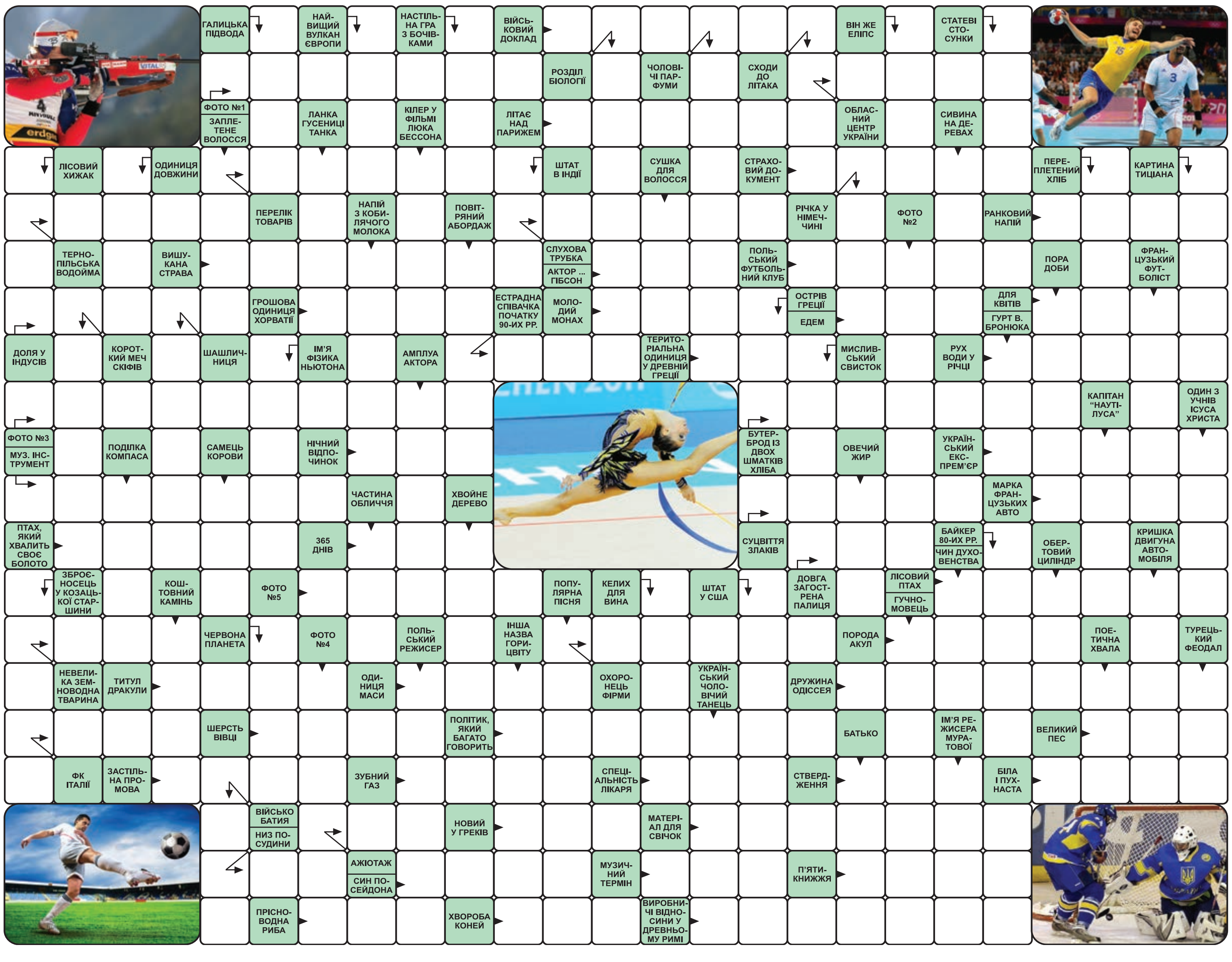
Конкурсна документація: заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсна пропозиція.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних із виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасників конкурсу отримують однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінювання подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінювання майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Телефон для довідок: (057) 700–44–63.

ВИСЛОВИ ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ

• Все гине — слава не поляже.

Т.Шевченко

• Мужність не дається напрокат.

Л.Костенко

• *Вічна слава безсмертю хоробрих, які кличуть на подвиг живих!*

І.Нехода

• *Ніяка в світі сила нас не зламає, бо нас коріння наше в землі тримає.*

Г.Дудка

• *Нащо говорити там, де треба діяти.*

Б.Хмельницький

• *Немає мужності другої,*
Як не боятися життя.

П.Тичина

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Ніщо не допомагає по господарству так, як відключений інтернет.

***

— Коханий, мені здається, в карбюратор вода потрапила...

— Ой, які ми розумні стали... в машинах розбираємося.

Ти хоч знаєш, де карбюратор знаходиться?

— В машині...

— А машина де?

— В озері!

«ДІАМАНТОВА» ФОРМА ДЛЯ НАШИХ ОЛІМПІЙЦІВ ВІД АНДРЕ ТАНА

У Бразилії спортсмени Національної олімпійської збірної будуть виділятися яскравими костюмами в стилі Сен-Тропе

На XXXI Олімпійських іграх в Ріо-де-Жанейро українські спортсмени будуть одягнуті яскраво та стильно. У цьому запевнив модельєр Андре Тан під час презентації у Києві нової форми Національної олімпійської збірної.

— Це Ріо! Тож ми маємо бути яскравими і помітними. Ми повинні відрізнятися від усіх олімпійців на параді. Ми спеціально запрошували спортсменів, щоб зрозуміти, який «принт» їм більше подобається, — розповів кутюр'є.

Для нової колекції Андре Тан розробив оригінальний «принт», який він назвав «Діамантова Україна». Так, на відритті Ігор дівчата будуть у жовтих сукнях зі вставками та в укорочених жилетах. А чоловіки вдягнуть футболки поло, звужені й укорочені брюки-чінос та світлі піджаки в стилі Сен-Тропе.

Офіційний постачальник екіпірування для збірної України та партнер Національного олімпійського комітету України до 2020 року компанія PEAK Sport на безкоштовній спонсорській основі забезпечує українські збірні повним комплектом якісного екіпірування.

Тож на зимових та літніх Олімпійських, Юнацьких Олімпійських іграх, Європейських іграх та Європейських юнацьких олімпійських фестивалях — наші атлети виглядатимуть стильно та відчуватимуть себе комфортно.

Моделями на показі в Києві були самі спортсмени нашої збірної: чемпіон світу з греко-римської боротьби Жан Беленюк, чемпіонка світу з художньої гімнастики Анна Різатдінова, медалістки І Європейських ігор гімнастки Євгенія Гомон, Валерія Гудим, Анастасія Возняк та інші.

— Ось на мені парадна форма, — посміхається чемпіонка світу з плавання Дарина Зевіна. — Ходити у ній легко, до того ж тканина приємна на дотик.

— Дуже зручно! Це чудова форма, — підтримує колег медаліст чемпіонату світу з легкоатлетичного багатоборства Олексій Касьянов. — Я вже переміряв усі костюми!

Допомогти спортсменам на подіумі взялися й відомі зірки: фронтмен гурту «Танок на майдані Конго» Олександр «Фоззі» Сидоренко, переможець конкурсу «Голос країни» Ігор Грохоцький, гуру латиноамериканських танців, хореограф Амадор Лопес та інші.

— Яскраво, сонячно, піднімає настрій, — ділиться враженнями від нової форми телеведучий і шоумен Олександр Педан.

— Зручні костюми, приємні кольори, — додає шоумен та радіоведучий Андрій Джеджула.

Уже 23 липня під час проводів до Ріо-де-Жанейро Національну олімпійську збірну можна буде побачити у новій формі, а 5 серпня українські спортсмени вдягнуть її на офіційну церемонію відкриття Олімпіади.

Підготував Руслан СЕМЕНЮК

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 32857 Замовлення 48488

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Вадим КОВАЛЬОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9771029911004